

המפתח

לחיות באור הפרשה

עם תורה דעתיקא
סתימאה דעתיקא
לאתגליא לעתיקא לביא

י"ז בעז"ה ע"י "מכון אור האורות"
רבינו נחמן מברסלב זיע"א

האזנה

B48148@gmail.com

ל'לקוטי-מוהר"ן' על התורה ומועדיה

עם 'לקוטי-תפלות' על הפרשה

- לעשות מהתורה: 'תפלות' - ולהעלות שעשועים פאלו להשם-יתברך שלא עלו לפניו מימות עולם -

גליון 94

פרשת מקץ תשב"א

עם עניני 'עשרה בטבת'

הוא: לזכר תמיד ב'עלמא דאתי' וכו'. - וכדי לשמר ה'זכרון', צריך לשמר עצמו שלא יפל לבחינת 'דע-עין' וכו'. - גם צריך לשמר ה'עין' מ'פח-המדמה' וכו'.

וה'פח-המדמה' בא על-ידי 'לשוני-הרע' - פי 'פח המדמה' הוא 'פח הבהמיות', פי גם 'בהמה' יש לה זה ה'פח המדמה'. וה'מוציא דבה', נופל לבהמיות, ועל-כן נתגבר עליו 'פח המדמה', 'פח הבהמיות'. פי 'מוציא דבה הוא פסיל' (משלי י, יח).

וכשה'דעת' נסתלק ממנו, נופל מ'אהבת השם-יתברך' ל'אהבת הבהמיות', בבחינת (הושע ד, ו): "כי אתה הדעת מאסת, ואמאסך מבהן לי".

"בהן" - הינו בחינת (ישעיה מא, ח): "אברהם אהבי", בחינת (תהלים קי, ד): "אתה כהן", בחינת (ויקרא ה, יב): "וקמץ הפה".

[נ"ב. 'קמץ-קמיצה' הוא בחינת 'אהבה', על-ידי ה'פה' שהוא בחינת 'חסד'. כמו דאייתא ב'תקוני-זהר' (ה): "קמ"ץ מימינא, וקמץ הפהן משם". ועוד (ט): "והאי נקודה וכו' אתקרי קמ"ץ, קומץ פתים, בגין וקמץ הפהן משם מלא קמצו". ועוד (קכו): "ונקודה דילת קמ"ץ, דאתמר ביה וקמץ הפהן, וכהנא איהו לימינא".]

"ויהי מקץ שנתים ימים ופרעה חלם והנה עמד על היאר. והנה מן היאר עלת שבע פרות" (בראשית מא, א"ב)

א. ח"א נג, א-בסוף - 'תאות-ממון', הוא בחינת 'השד', 'אנפין-השוכין'. וכן מרמז בזהר (מקץ קצג): [ויהי מקץ. רבי תייא פתח ואמר]: "קץ שם לחשד וכו' [אבן אפל וצלמות] [איוב כח, ג], [מאי אבן אפל וצלמות], דא [הוא 'קץ' דאיהו מסטרא ד'חשד'] זקמא דדהבא".

[גם המדרש ב'בראשית-רבה' (פט, א), מתחיל פרשתו עם הפסוק הזה; ועין עוד להלן על הפסוק (בראשית מד, ג) "הבקר אור והאנשים שלחו", מענין "קץ שם לחשד", מהזהר בפרשתו].

ב. ח"א ל, בסוף; תיי מוהר"ן נא - זאת התורה התחיל לומר על פסוק: "ויהי מקץ" וכו', אך לא סיים לבאר זה הפסוק על-פי התורה הזאת. ואמר אחר-כך: שאם היה רוצה לסיים פרוש הפסוק, היה צריך לומר עוד תורה כזאת כדי לבאר הפסוק.

ג. ח"א נד, א-ב-ד-ה-ו - צריכין לשמר מאד את ה'זכרון', שלא יפל ל'שכחה'. ועקר ה'זכרון'

ואז מתגבר עליו 'פח'המדמה', כח הבהמיות, בבחינת (הושע שם): "נדמו עמי מבלי הדעת".
 "נדמו" - הינו 'פח'המדמה'.

זוה 'פח'המדמה' - מבקש תמיד 'פלי' לשפן שם, ועל-כן הוא מחזיר תמיד לשרות על-פי שונה הלכות'.

ועל-כן אם הם מחדשים דבר בתורה, הוא חדוש נאה ומתקבל (גליד), כי הוא בא מ'פח'המדמה' שהוא "מדמה מלתא למלתא" (עין ברכות יט.) - אך שהרע שבו יותר מהטוב.

ואלו ה'חדושים' מזיקים ל'פרנסה' - כי 'על-ידי' 'חדושי'תורה' נבראים שמים וארץ" (הקדמת הזוהר ה.), ועל-ידי-זה באים כל ההשפעות והברכות לעולם.

אך כשה'חדושים' הם על-ידי 'פח'המדמה' - אזי נבראין "רקיעין דשוא" (זוהר שם), ועל-ידם בא רעב לעולם.

ואף שיש בהם גם-כן טוב, שהם 'דברי'תורה', שהם בחינת 'שבע' - אך מחמת שהרע יותר מהטוב, על-כן הרע גובר, והטוב נתבטל.

בבחינת: "ולא נודע כי באו אל קרבנה" (בראשית מא, כא) - שמתגבר חסד-שלום בחינת "שבע שני הרעב" (בראשית שם, נד) על בחינת "שבע שני השבע" (בראשית שם, נג) - שהוא בחינת התגברות הרע על הטוב, עד שאין נפר הטוב מפני הרע, בבחינת: "ולא נודע" וכו', כנ"ל.

ומה שמחזר ה'פח' המדמה' לשרות על-פי שונה הלכות' - הוא מפני: "שה'קלפות' שהם בחינת ה'פח' המדמה', נבראו בערב-שבת בין-השמשות, ובתוך כך קדש עליו היום, ונשארו רוח' בלא גוף", כמו שפיתוב ב'זוהר' (בראשית מח. תרומה קנה: תקוני'זוהר צב:) על פסוק (בראשית ב, א): "אשר ברא אלקים לעשות".

ועל-כן זה ה'פח' המדמה' שהוא בחינת ה'קלפות', שהוא רוח' בלא גוף, מבקש לעצמו גוף' לשרות בו, והולך אצל השוני הלכות', כי הם בוראים הכל בדברי'תורתם, על-כן הוא הולך ושורה אצלם, כדי שיהיה נברא לו גוף' להתלבש בו על-ידם.

וזוה שפיתוב: "ועל השנות החלום" (בראשית מא, לב) - הינו: מה שה'חלום' שהוא בחינת 'פח' המדמה', השתדלותו לשרות על השונה הלכות'.

"פי נכון הדבר מעם האלקים, וממהר האלקים לעשותו" (שם) - זה בחינת: "אשר ברא אלקים לעשות" הנ"ל, שהיה נכון הכל ערב-שבת בין-השמשות, וקדש היום, ומחר אלקים 'לעשותו' בלא גוף, ומחמת זה הוא מחזיר תמיד לשרות על השונה הלכות' כנ"ל.

וזוה: "חלום פרעה אחד הוא" (בראשית שם, כה) - הינו 'חלום פרעה', שהוא בחינת 'פח'המדמה', 'כח בטל', כמו שפיתוב (שמות ה, ד): "תפריעו את העם" - הוא בא מ'אחד', הינו מ'אהבה', כי "אחד הוא בחינת אהבה" (של"ה עשרה-מאמרות, מאמר ד; לקוטי'מוהר"ן ח"א ד, ד). הינו מ'אהבה-נפולה' כנ"ל, בבחינת: "נדמו עמי מבלי הדעת, כי אתה הדעת מאסת" וכו', כנ"ל.

נמצא: על-ידי 'הסתלקות-הדעת' שבא על-ידי 'לשון-הרע', שהוא בחינת: "מוציא דבה הוא כסיל", דהינו: שנסתלק ממנו הדעת' - על-ידי-זה נופל מ'אהבת השם-יתברך' ל'אהבות-הבהמיות'. ואז מתגבר עליו 'פח'המדמה', 'פח' הבהמיות, ועל-ידי-זה נפגם הזכרון ונופל ל'שכחה'.

ולכהניע ה'פח'המדמה' - הוא על-ידי בחינת 'יד', בחינת (הושע יב, יא): "ביד הנביאים אדמה" וכו'.

וזוהו (בראשית מא, א"ב): "ויהי מקץ שנתים ימים, ופרעה חלם והנה עמד על היאר, והנה מן היאר וכו'".

"שנתים ימים" - הוא בחינת "מוציא דבה" (במדבר יד, לו), הנאמר בהם (שם שם, לד): "יום לשנה יום לשנה" - שעל-ידם נתקלקל ונפגם בחינת 'אהבה-דקדשה', שהוא בחינת: "וקמץ הפה" כנ"ל.

וזוה: "מקץ" - שהוא בחינת פגם ה'קמ"ץ' [פגם 'אהבת השם-יתברך' כנ"ל - 'קמ"ץ' אותיות קמ"ץ].

"ופרעה חלם" - הינו ה'פח'המדמה' כנ"ל. "והנה עמד על היאר" - "היאר זה פישון" (רש"י בראשית ב, יא), הינו בחינת: "פי שונה הלכות" (זוהר בראשית כו: תקוני'זוהר פח. - פישון הוא נוטריקון פי שונה), שמתגבר עליהם ה'פח'המדמה' כנ"ל.

"והנה מן היאר" וכו' - הינו: שעל-ידם בא "שבע שני שבע, ושבע שני רעב", הינו: טוב

וְרַע' כַּנְל. וְהָרַע' מִתְרַבֵּה וְגוֹבֵר עַל הַטּוֹב, בְּבַחֲיִנַת: "וְלֹא נוֹדַע כִּי בָאוּ אֶל קַרְבְּנָה".

וְתַקּוּנוֹ: הוּא 'יוֹסֵף', בְּבַחֲיִנַת (בְּרֵאשִׁית ל, כג): "אִסְּף אֱלֻקִּים אֶת הַרְפְּתִי" - שֶׁהוּא מִמְתִּיק אֶת הָרַע, בְּחִינַת הָרַעֲב, בְּבַחֲיִנַת (יחזקאל לו, ל): "הַרְפַּת רַעֲב". וְהוּא בְּחִינַת: "אִסְּף רוּחַ בְּחַפְּנִי" (משלי ל, ד), בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית מא, לח): "אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ אֱלֻקִּים בּוֹ".

וְזֶה שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ (שָׁם מו, ד): "וַיִּזְסַף יִשִּׁית יָדוֹ עַל עֵינָיו" - שֶׁעַל־יְדֵי הַיָּד, נִשְׁמַר הָעֵינַי מִבַּח הַמְדַמָּה, כַּנְל.

ד. ח"ב ג, א-ב-בסוף - 'יְמֵי חֲנֻכָּה' הֵם 'יְמֵי הוֹדָאָה', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (וְעַל הַנְּסִימִים): "וְקִבְעוּ שְׂמוֹנַת יְמֵי חֲנֻכָּה אֵלֶיךָ לְהוֹדוֹת וּלְהַלְלֵהוּ" וְכוּ'.

וְ'יְמֵי הוֹדָאָה' - זֶה בְּחִינַת 'שֶׁעֲשׂוּעַ עוֹלָם־הַבָּא'. כִּי זֶה עֵקֶר 'שֶׁעֲשׂוּעַ עוֹלָם־הַבָּא' - לְהוֹדוֹת וּלְהַלְלֵהוּ לְשִׁמוֹ הַגָּדוֹל יִתְבָּרַךְ, וּלְהַפִּיר אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה סְמוּכִים וְקְרוּבִים אֵלָיו יִתְבָּרַךְ.

כִּי כָל מַה שֶׁיִּזְדַּעֵן וּמִפִּירִין אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ בִּיּוֹתֵר, סְמוּכִין אֵלָיו בִּיּוֹתֵר, כִּי שְׂאָר כָּל הַדְּבָרִים יִתְבַּטְּלוּ לְעֵתִיד בְּלָם, בְּבַחֲיִנַת: "כָּל הַקְּרִבָּנוֹת בְּטָלִין, הוֹיץ מִקְרִבַן תּוֹדָה" (ויקרא־רַבָּה ט, ז), שֶׁלֹּא יִשְׂאָר לְעֵתִיד, רַק בְּחִינַת 'תּוֹדָה' וְהוֹדָאָה, לְהוֹדוֹת וּלְהַלְלֵהוּ וּלְדַעַת אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (ישעיה יא, ט): "כִּי מִלְּאָה הָאָרֶץ דַּעַה אֶת ה', כַּמִּים לַיָּם מְכַסִּים" - שֶׁזֶּה כָּל 'שֶׁעֲשׂוּעַ עוֹלָם־הַבָּא'.

וּבְחִינַת 'תּוֹדָה', שֶׁהוּא 'שֶׁעֲשׂוּעַ עוֹלָם־הַבָּא' - זֶה בְּחִינַת 'הַלְכוֹת'. כִּי הַהַלְכוֹת' שֶׁזוֹכִין לְלַמֵּד, בְּפֶרֶט מִי שֶׁזוֹכֵה לְחַדֵּשׁ בָּהֶם, זֶה בְּחִינַת 'שֶׁעֲשׂוּעַ עוֹלָם־הַבָּא', בְּבַחֲיִנַת (נֶדַח עג): "כָּל הַשּׁוֹנֵה הַלְכוֹת בְּכָל יוֹם, מִבְּטָח לוֹ שֶׁהוּא בֶן הָעוֹלָם־הַבָּא". כִּי כְּשֶׁנִּתְחַדֵּשׁ הַלְכוֹת, נִתְחַדֵּשׁ שֶׁכָּל וַיְדִיעָה, וְהַדַּעַת' הוּא עֵקֶר 'שֶׁעֲשׂוּעַ עוֹלָם־הַבָּא' כַּנְל.

וְזֶה (בְּרֵאשִׁית מא, א): "וַיְהִי מִקֶּץ שְׁנַתִּים יָמִים". "מִקֶּץ" - הֵינּוּ 'סוּף', בְּחִינַת 'הַלְכוֹת', שֶׁהֵם 'שֶׁעֲשׂוּעַ עוֹלָם־הַבָּא', שֶׁהוּא בְּ'סוּף'.

וְזֶה: "שְׁנַתִּים יָמִים" - כְּמֵאמַר רַז"ל (תְּגִינָה ה:): "עַל הָאִי בַר בִּי רַב דְּחַד יוֹמָא, שְׁהִיָּה מְצַטְטֵר, עַד שֶׁדְּרַשׁ לוֹ רַבִּי יוֹחָנָן: וְאוֹתֵי יוֹם יוֹם יְדַרְשׁוּן" (ישעיה נח, ב), שִׁיּוֹם אֶחָד בְּשָׁנָה חֹשֵׁב שְׁנָה".

וְזֶה: "שְׁנַתִּים יָמִים" - בְּחִינַת הַיָּמִים' שְׁנַחֲשָׁבִין לְשָׁנִים, עַל־יְדֵי 'לְמוֹד הַלְכוֹת', בְּחִינַת "יוֹם יוֹם יְדַרְשׁוּן" כַּנְל. (וְגַמַּר פְּרוּשׁ הַפְּסוּק עַל־פִּי הַתּוֹרָה הַנִּל, לֹא זְכִינוּ לְשִׁמְעוֹ).

[בְּ'חִינַת־מוֹהָרָן' פ: מַה שֶׁנֶּאֱמַר שָׁם בְּסוּף (לְקוּטִי־מוֹהָרָן ח"ב ב) עַל פְּסוּק "וַיְהִי מִקֶּץ", עַל פִּי מֵאמַר רַז"ל עַל "בַּר בִּי רַב דְּחַד יוֹמָא" - זֶה נִתְגַּלְגַּל עַל־יְדֵי אִישׁ אֶחָד מִבְּנֵי־הַנְּעוּרִים שֶׁנִּסְעָה אֵלָיו עַל 'שַׁבַּת חֲנֻכָּה' מִבְּרֶסְלַב, וְנִתְעַבֵּב בְּנַעֲמָרוּב וְלֹא בָּא עַל אוֹתוֹ שַׁבַּת, וְאַחַר שַׁבַּת בָּא לְכֶאֱן, וְרַבְּנּוּ ז"ל בְּעַת שֶׁאִמַּר הַתּוֹרָה 'יְמֵי חֲנֻכָּה' הַנִּל, לֹא סִיַּם לְפָרֵשׁ הַמִּקְרָא "וַיְהִי מִקֶּץ" עַל־פִּי הַתּוֹרָה הַנִּל, עַד שֶׁבָּא הָאִישׁ הַנִּל אַחַר שַׁבַּת, אֵז הִתְחִיל לְפָרֵשׁוֹ כַּנְל. וְהִיָּה מַעֲנִינוֹ, כִּי זֶה הָאִישׁ הִיָּה מִמֶּשׁ 'בַּר בִּי רַב דְּחַד יוֹמָא', כִּי בְּשַׁבַּת לֹא הִיָּה אֶצְלוֹ רַק אַחֲרֶיכֶּךָ בְּחַל יוֹם אֶחָד לְבַד.

וְרִאֲיוֹנוֹ נִפְלְאוֹת הַשָּׁם, שֶׁעַל־יְדוֹ יִזְקָא נֶאֱמָרוּ דְּבָרִים אֵלָיו, שִׁישׁ לָהֶם שִׁיכּוֹת אֵלָיו. וְהֵם מְרַמְזִים בְּמִקְרָא הַנִּל. וְאִי־אֶפְשָׁר לְבַאֵר מַה שִׁישׁ בְּלִבֵּי עַל זֶה, כִּי כָּל דְּבָרָיו הֵיוּ בְּמִשְׁקַל גָּדוֹל וְנִפְלְאָא, כְּמִבְּאָר בְּמִקּוּם אַחַר (עֵין הָעֵרַת מוֹהָרָן'ת בְּלְקוּטִי־מוֹהָרָן ח"א נח, ח).

וְגַם אֵז רֵאִיתִי זֹאת, כִּי מִקְדָּם בְּשַׁבַּת לֹא גָּלָה כָּלָל עַל הַמִּקְרָא "וַיְהִי מִקֶּץ", כִּי הַתְּגַלְלוֹת הַתּוֹרָה, הִיא כְּפִי הַנְּפִשׁוֹת שֶׁנִּמְצָא אֵז לְפָנָיו" (לְקוּטִי־מוֹהָרָן ח"א יג, כ). וְאַחֲרֶיכֶּךָ כְּשֶׁבָּא הָאִישׁ הַנִּל, אֵז גָּלָה פְּרוּשׁ הַתְּחִלַּת הַמִּקְרָא עַל־פִּי הַתּוֹרָה הַנִּל. הֵינּוּ "וַיְהִי מִקֶּץ" וְכוּ' כְּמִבְּאָר בְּמִקּוּמוֹ עֵינֵי־שָׁם. אֲבָל שְׂאָר הַמִּקְרָא לֹא סִיַּם לְפָרֵשׁ. וְאֲנִכִּי הַפְּצַרְתִּי מֵאֵד אוֹתוֹ שֶׁיִּפְרֵשׁ לָנוּ הַשְּׂאָר, וְלֹא רָצָה בְּשׁוֹם אִפְּו. וְאֵז רֵאִיתִי: אִיךְ כָּל דְּבּוֹר וְדְבּוֹר יוֹצֵא בְּמִשְׁקַל כְּפִי הַנְּפִשׁוֹת וְכַסּוּפִין וְכוּ'.

ה. ח"ב ז, ו-בסוף - וְלִמְעַלָּה מִן הַכָּל [מִן כָּל הַמְּקִיפִים]: הֵם הַמְּקִיפִים הָעֲלִיוֹנִים' שֶׁל 'חֲכָמֵי־הַדּוֹר', שֶׁהוּא הַרְבֵּי שְׁבַדוֹר'.

שֶׁעַל־יְדֵי שְׁזַה 'הַרְבֵּי וְהַחֲכָם שְׁבַדוֹר' עוֹסֵק לְדַבֵּר עִם תְּלָמִידָיו וּמְכַנִּים בָּהֶם דַּעַתוֹ - עַל־יְדֵי־זֶה נִכְנָסִים הַמְּקִיפִים' שָׁלוֹ לְפָנִים.

וְהַמְּקִיפִים' שָׁלוֹ הֵם בְּחִינַת 'אַרְיִכוֹת יָמִים וְשָׁנִים' - כִּי הַמְּקִיפִים' שָׁלוֹ הֵם בְּחִינַת 'עוֹלָם־הַבָּא', שֶׁהוּא "יוֹם שֶׁכָּלוּ אַרְבֵּי" (קְדוּשִׁין לט: חָלוּן קַמְבּ), כִּי שָׁם הוּא 'לִמְעַלָּה מֵהַזְּמַן'.

כִּי כָּל הַזְּמַן שֶׁל כָּל הָעוֹלָם־הַזֶּה' כָּלוּ, מַה שֶׁהָיָה וּמַה שֶׁיְהִיָּה - הוּא כָּלוּ אֵינן וְאִפְסוּ, נֶגֶד יוֹם אֶחָד וְאִפְלוּ נֶגֶד רַגַע אַחַת שֶׁל 'עוֹלָם־הַבָּא', שֶׁהוּא "יוֹם שֶׁכָּלוּ אַרְבֵּי".

וְשָׁם אֵינן שׁוֹם זְמַן, כִּי הוּא בְּחִינַת 'לִמְעַלָּה מֵהַזְּמַן'. רַק 'סֵדֶר הַזְּמַנִּים' שִׁישׁ שָׁם, הֵם בְּחִינַת הַשְּׂגוֹת שֶׁל הַמְּקִיפִים'. שִׁישׁ 'מְקִיפִים' שֶׁהֵם בְּחִינַת 'יָמִים', וַיִּשׁ 'מְקִיפִים' שֶׁהֵם בְּחִינַת 'שָׁנִים',

חיים שער לך, פ"ב אות ח; 'ספר-הלכות' פ"ג פ"ג;
'שער-המצות' פ"ג פ"ג; 'פרי-עץ-חיים' הנהגת הלמוד
פ"א) - על-ידי-זה היה יכול לפשר חלמין - כי
עקר ה'חלום' הוא ב'שנה', הינו ב'תרדמה'.

ועל-כן היה יודע לפשר חלמין שב'שנה' ו'תרדמה',
כי זכה לברר את בחינת לשון ה'תרגום', את
בחינת ה'תרדמה' - דהינו: להעלות ה'טוב' שבו
ל'לשון-הקדש', ולהפיל ה'רע' שבו, שזהו בחינת:
'שלמות לשון-הקדש' על-ידי לשון 'תרגום' - כי
היה יודע לברר ה'טוב' והאמת שיש בה'חלום',
בחינת 'תרדמה', בחינת 'תרגום'.

ומי שיש לו 'שלמות לשון-הקדש' - יודע
לפשר חלמין ש'בתרדמה' כמו 'יוסף'.

כי ה'חלומות' הם פני המאכלים שאוכל" (רבינו
בחי בראשית מא, א) - כי בכל-דבר יש אותיות,
וכששוכב וישן, עולים האדים מהמאכלים שאכל,
ועולים להמה, ונצטרפין האותיות שיש בהם, ומזה
נעשה החלום.

נמצא: כשאדם אוכל, אם היה אוכל הפך השני קדם
הראשון, היה מתראה לו חלום אחר, כי בכל דבר יש
אותיות אחרים, ואלו היה אוכל זה הפך תחלה, היו
נצטרפין האותיות בצרופים אחרים, והיה מתראה לו
חלום אחר.

ומי שיש לו 'שלמות לשון-הקדש', הוא יודע
האותיות שיש בכל דבר כנ"ל - על-כן הוא יכול
לפשר חלמין כנ"ל.

ח. שיחות-ה'ר"ן רסב - דע: שיש 'חן', שמי
שיכול להשתמש בזה ה'חן', הוא יכול לעשות
'שאלת חלום', ולידע 'עתידות' על ידי
ה'חלומות'.

כי בכל ה'חלומות' בודאי יש בהם 'עתידות', רק
שיש בהן כמה פסלות ותבן, כמו שאמרו רז"ל
(ברכות נה.): "כשם שאי אפשר לברר בלא תבן כך
אינו חלום" וכו'. וגם יש 'חלומות ברורים', כמו
שכתוב (במדבר יב, ו): "בחלום אדבר בו".

ומי שיש לו זה ה'חן' הנ"ל - חלומותיו צודקים
בודאי. אלא שאפלו כששומע חלום מאחר
שמספר לו, אזי נופל התבן והפסלות מן החלום,
ועל-ידי-זה שומע רק החלום המברר, ויכול
לפתר החלום ולידע העתידות מהם.

בחינת: "תקופות הימים" (שמואל-א, א, כ), "תקופות
השנים" (שמות לך, כב; דברי-הימים-ב, כד, כג).

ואלו ה'מקיפים' שיש שם, הם בחינת 'סדר
הזמנים' שם. ו'השגות מקיפים' הללו, זה עקר
התענוג והשעשוע של 'עולם-הבא', בחינת (תהלים
לא, כ): "מה רב טובך אשר צפנת ליראיך", כי הם
הם רב טוב הצפון וטמון וסתום מעין כל - אשרי מי
שזוכה להשיגם.

וזו (בראשית מא, א): "ויהי מקץ שנתים ימים
ופרעה חלם" וכו'.

"שנתים ימים" - זה בחינת 'תקופות הימים'
'תקופות השנים' הנ"ל, שהם בחינת 'עולם-הבא',
שהוא 'יום שכלו ארך', שהוא 'למעלה מהזמן' -
ששם 'סדר הזמנים' הוא בחינת 'מקיפים' כנ"ל,
שהם כל התענוגים והשעשועים של 'עולם-הבא'
כנ"ל.

ו"פרעה" - זה בחינת 'יובל' [יובל בחינת מקיפים],
כמוכא בזוהר (ויגש רי:): "דכל נהורין אתפרעין
ואתגלין מנה". (והשאר לא באר).

[בלקוטי-הלכות, נדרים ג, כו: כשנים התורה (ח"ב ז' הנ"ל) - לא
זכינו שיבאר לנו כל הפסוק על-פי התורה, כי אם 'התחלת
הפסוק', עד: "ופרעה חלם" - כי כל דבריו היו במשקל, כמבאר
במקום אחר (ענין ב'חזיונות-ר"ן פ - נמצא למעלה בתורה ח"א נד).
והנה רשות יש לנו לבאר בתורה כפי אשר יורנו השם, ויש לבאר
הפסוקים האלה על-פי התורה הנ"ל. (ועוד-שם באורו בפנים)].

[תפלה א]

ו. ח"ב עט (ראשי-פרקים של רבנו ז"ל) - "מקץ
שנתים" (בראשית מא, א). "אחרית הימים" (דברים
ד, ל). "ופרעה חלם" (בראשית שם). סטרא-אחרא
מתחזקת. "והנה עומד" (שם) שתק. "יאור" (שם)
'תשובה'. "מבכי נהרות חבש" (איוב כח, יא). "נשאו
נהרות קולם" (תהלים צג, ג).

מבאורו של מוהרנ"ת ז"ל: 'קץ' מרמז על הזמן,
שהוא בחינת (דברים ד, ל): "אחרית הימים". (ועין
בפנים באור מוהרנ"ת ז"ל על הראשי-פרקים של הפרשיות
'תולדות' ו'יצא, ולפייזה תבין גם כאן)

"איש כפתרון חלמו חלמנו" (בראשית מא, יא)
- ענין 'פתרון החלומות' של 'יוסף הצדיק' -

ז. ח"א יט, ד-בסוף - 'יוסף', על-ידי שהיה
לו 'שלמות לשון-הקדש', שעקר שלמותו על-
ידי "תרדמה" (בראשית ב, כא), בחינת 'תרגום' (עץ-

ו'יוסף' היה לו זה ה'חן', בחינת (בראשית מט, כב): **"בן פרת יוסף בן פרת עלי עין".** לשון חן, כמו שפרש רש"י - **עלידייזה** היה חלומותיו צודקים - **כי השתמש תמיד בחלומות ופתר אותם, מחמת שהיו חלומותיו צודקים, ונכתבו בתורה. גם-עלידייזה היה יכול לפתר חלומות, כמו שפתוב בתורה.**

ט. חיי-מוהר"ן, השמטות בסוף הספר - אמרו רז"ל (מגלה יח): **"מלי בסלע, משתוקא בתרי".** וזהו מי שאינו יכול לדבר בראוי כמו שצריכין לדבר בקדשה ובטהרה, ואז שתיקותו יפה מדבורו. אבל מי שיכול לדבר בתקונו, בודאי דבורו שוה שני סלעים.

יזה בחינת 'יוסף' - פי זכה ל"מלכות שנקרא פה" (תקוני-זהר יז. פתח-אליהו). כי הוא בבחינת 'דבור בקדשה בשלמות'.

ועל-פן זכה לפתח חלומות, פי "כל החלומות הולכין אחר הפה" (ברכות נה):

וזהו (בראשית מ, ח): **"לאלקים פתריים ספרו וכו'".** 'אלקים' הוא בחינת 'דין', בחינת 'צדק', ו'צדק מלכותא קדישא' (תקוני-זהר שם), בחינת "מלכות פה" פנ"ל.

ועל-פן אמר יוסף (בראשית מה, יב): "פי פי המדבר אליכם" - פי הוא זכה לדבור בשלמות, פנ"ל.

יזה בחינת (דברים כא, יז): **"פי שנים" - פי 'יוסף' היה בכור, שזוכה ל"פי שנים",** בחינת 'דבור פה בשלמות, שהוא בחינת "פי שנים", בחינת ה'דבור השלם' "ששוה שני סלעים".

הפך ה'דבור שאינו בשלמות, ששתיקותו יפה הימנה, שה'שתיקה' שוה שני סלעים.

אבל ה'דבור השלם' שצריכין לדבר ואין השתיקה יפה - אזי בודאי הדבור שוה שני סלעים.

וזהו שאמרו רז"ל (שבת י: מגלה טז): **"על משקל שני סלעים מילת, נתגלגל הדבר וירדו אבותינו למצרים".**

"משקל שני סלעים מילת" - הינו בחינת "מלי", בחינת 'דבורים' "ששוים שני סלעים". **עלידיי זה נתקנאו בו אחיו וירדו למצרים - פי "עקר**

'גלות מצרים' היה, לתקן 'פגם-הדבור', שפגמו בו 'דור-הפלגה' שקלקלו ב'דבור' ואמרו (בראשית יא, א): 'הבה נלבנה לבנים'" (שער-הכונות פסח).

"ולא נודע כי באו אל קרבנה" (בראשית מא, כא)

י. ח"א נד, ו - נמצא לעיל בפסוק (בראשית מא, א): **"ויהי מקץ שנתים ימים".**

"חלום פרעה אחד הוא" (בראשית מא, כה)

יא. ח"א נד, ו - נמצא לעיל בפסוק (בראשית מא, א): **"ויהי מקץ שנתים ימים".**

"ועל השנות החלום אל פרעה פעמים, פי נכון הדבר מעם האלקים וממהר האלקים לעשותו" (בראשית מא, לב)

יב. ח"א נד, ו - נמצא לעיל בפסוק (בראשית מא, א): **"ויהי מקץ שנתים ימים".**

"והיה האכל לפקדון לארץ" (בראשית מא, לח)

יג. כתב-יד רבנו ז"ל (הנדפס בסוף הספר - השיף לח"א סב) - **כשרואה אדם שהקלפות והתאזות גוברים עליו, אזי יתענה. ועלידיי ה'תענית', נזדונו קדשא-בריך-הוא ושכינתיה 'אחור באחור', כדי שלא יאחזו ב'אחורים' וכו'.**

וכש'אמונה' בשלמות - אזי אין צריך ל'תענית', ומתר לו לאכל, בבחינת (תהלים לז, א): "ורעה אמונה". 'ורעה' בחינת 'אכילה'.

ו'אכילה' הזאת, מעורר זיווג פנים בפנים, בבחינת (בראשית מא, לח): "והיה האכל לפקדון לארץ". 'פקדון' - בחינת 'זיווג'. 'ארץ' - בחינת 'אמונה' 'שכינה', בחינת (תהלים שם): **"שכן ארץ" - פי אז אין הקלפות יכולין לינק ממנה, אפילו מאחורים, כי אז נתבטל ה'קלפות'.**

וכל אחד ואחד לפי בחינת תקונו את מדת ה'אמונה' בשלמות - פן מיחד את ה'שכינה' שהיא 'אמונה' עם 'הקדוש-ברוך-הוא' פנים בפנים' וכו'.

"הנמצא כזה איש אשר רוח אלקים בו" (בראשית מא, לח)

יד. ח"א יט, ג - 'יוסף', עלידיי שהיה לו 'שלמות לשון-הקדש', כמו שכתוב (בראשית מה, יב):

"כי פי המדבר אליכם" - "בלשון הקדש"
(בראשית רבה צג, י), על-כּן כתוב בו (שם מא, לח):
"הנמצא כזה איש אשר רוח אלקים בו".

"רוח אלקים" - הינו 'תקוני-הברית', בבחינת (יהושע ב, יא - שאמרה 'רחב הזונה'): **"ולא קמה עוד 'רוח' באיש"**, כמו שדרשו [על זה] רז"ל (זבחים קטז: - שאפילו 'רחב הזונה' אחר שזנתה כל המ' שנה שהיו ישראל במדבר, נתגירה כשיצאו ממצרים) - **כי ב'לשון-הקדש' תלוי 'תקוני-הברית'**.

טו. ח"א נד, ו - 'יוסף' הוא בחינת (בראשית ל, כג): **"אסף אלקים את חרפתי"** - שהוא ממתיק את ה'רע', בחינת ה'רעב', בבחינת (יחזקאל לו, ל): **"חרפת רעב"**. והוא בחינת: **"אסף רוח בהפניו"** (משלי ל, ד), בחינת (בראשית מא, לח): **"איש אשר רוח אלקים בו"**.

טז. סיום מוהרנ"ת ז"ל ל'לקוטי-מוהר"ן קמא' - ספר 'לקוטי-מוהר"ן, אפרסמונא דכ"א תליסר נהרין. 'צפנת פענח' (בראשית מא, מה) - כל צפונות בו מתגלין ומתבארין. כשבילי דנהרדעא, כן כל שבילי החכמה האמתית ויראת-שמים ועצות דקדשה, לה נהירין. **"הנמצא כזה איש אשר רוח אלקים בו"** (שם שם, לח) - דמגליא לה דמטמרין. כל דבריו כגחלי אש זקוקין דגור ובעורין. קומו וברכו את ה' אלקיכם מן העולם ועד העולם, דגלי לן נהורין.

"אחרי הודיע אלקים אותך את כל זאת, אין נבון וחכם כמוך" (בראשית מא, לט)

יז. ח"א לד, ה - בחינת 'יוסף' נמשך מ'חכמה ובינה' - כמו שכתוב (בראשית מא, לט): **"אחרי הודיע אותך את כל זאת, אין נבון וחכם כמוך"** - הינו 'חכמה ובינה'.

ועל-ידי-זה נעשה: **"ויוסף הוא השליט"** (שם מב, ו) - כי ה'נקדה' היא בחינת 'חכמה', בחינת 'יו"ד' ו'מעין'. ו'בינה' הוא ה'נחל' הנמשך מה'מעין', והוא כמו 'וא"ו'. (עי' להלן בפסוק: 'ויוסף הוא השליט'. בראשית מב, ו).

יח. ח"א לו, א-ב - זהו כלל: שכל נפש מישראל קדם שיש לה התגלות בתורה ובעבודה, מנסין ומצרפים את הנפש בגלות של

'שבעים לשון', הינו בתאוותיהן, הינו במדותיהם - כדי לשברם, ולבוא אחר-כך ל'התגלות'.

כי ה'קלפה' קדמה ל'פרי', ומי שרוצה לאכל ה'פרי', צריך לשבר מקדם ה'קלפה'.

ודע: ש'כללות של שבעים לשון', של מדותיהן הרעות הללו - היא 'תאות-נאות'. והוא 'תקוני-הכללי', מי שמשבר התאוה הזאת, אזי בקל יכול לשבר כל התאוות וכו'.

גם 'יוסף' - קדם שזכה ל'התגלות התורה', הינו: **'חכמה בינה' - הצרך לבוא בנסיון בצורה בתוך ה'תאוה-הכלליות' של 'שבעים לשון' הנ"ל.**

ועל-ידי שעמד בנסיון, ושבר ה'קלפה' שקדמה ל'פרי' - זכה ל'פרי', הינו ל'התגלות התורה', שהיא 'חכמה ובינה', כמו שכתוב (בראשית מא, לט): **"אין נבון וחכם כמוך"**.

"אתה תהיה על ביתי ועל פיך ישק כל עמי, רק הכפא אנדל ממך" (בראשית מא, מ)

יט. ח"א קב - "כל מה שברא הקדוש-ברוך הוא, לא ברא אלא לכבודו" (אבות פ"ו מ"ב), כדי לגלות מלכותו. ועל-ידי-זה נכפפין הקלפות תחת השכינה.

ובאיזה ענין נתגלה מלכותו? - כשמשיע רב טוב לישראל, אז מודים כל אחד ואחד כי **"מלכותו בכל משלה"** (תהלים קג, יט)!

ובמה יכולים להוריד ה'שפע'? - על-ידי ה'תפלות'! - כי ה'תבות' הם 'כלים' לקבל ה'שפע'. ועל-כּן כל אחד יזהר בתפלתו, שיתפלל באפן שיוכל לעורר ה'שפע' בעולם.

ובאיזה ענין יוכל לעורר ה'שפע' בעולם? - ב'יראה'! - כמו שאמרו רז"ל (ברכות ו:): **"כל מי שיש בו יראת-שמים, דבריו נשמעין"**.

ויש שני מיני 'יראה' - א) האחד: 'יראה עליונה', שבאה לאדם לפעמים מתי שתרצה - ועל 'יראה' כזו אין שכר. ב) ויש 'יראה' שבאה לאדם מפח אדם עצמו, ו'יראה' זו נקרא: **"צדיק מושל יראת אלקים"** (שמואל-ב כג, ג). וב'יראה' כזו, ה'תפלה' נשמעת, ו'שפע' יורד לעולם, ונתגלה מלכותו.

"וּבְלַעְדֶּיךָ לֹא יָרִים אִישׁ אֶת יָדוֹ וְאֵת רִגְלוֹ"
(בְּרֵאשִׁית מֵא, מֵד)

כג. ח"א י י - וְהִנֵּה כָּל־הַדְּבָרִים: שְׁעַלְיָדֶי
הַצְּדִיק, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַרוּחַ, כְּמוֹ שְׂכֵתוֹב (בַּמְדַּבֵּר
כז, יח): "אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ" - אֲתַעֲבֹר "אֵל אַחֵר"
(שְׁמוֹת לֵד, יד), 'כְּפִירוֹת'.

וְעַלְיָדֵי הַרוּחַ, בְּאִים 'רְקוּדִין וְהַמְחַאֲת־כַּף' - כִּי
עַלְיָדֵי הַצְּדִיק שֶׁהוּא בְּחִינַת הַרוּחַ, נִתְעַלּוּ
הַרְגָּלוֹי, וְנִתְגַּלְּהַ הָאֶרֶץ הַיָּדִים, וְנִתְרַבְּהַ
הָאִמוּנָה.

וְעַל־כֵּן פְּתִיב בְּיוֹסֵף שֶׁהוּא בְּחִינַת הַצְּדִיק
(בְּרֵאשִׁית מֵא, מֵד): "וּבְלַעְדֶּיךָ לֹא יָרִים אִישׁ אֶת יָדוֹ
וְאֵת רִגְלוֹ" - כִּי בְּלַעְדֵי בְּחִינַת יוֹסֵף, שֶׁהוּא
בְּחִינַת הַצְּדִיק - אִי־אֶפְשֶׁר לְהַעֲלוֹת וּלְהָרִים
הַיָּדִים וְהַרְגָּלוֹי כִּנְ"ל.

[אוֹת ו' בַּתּוֹרָה הֵנ"ל: 'רְקוּדִין וְהַמְחַאֲת־כַּף, נִמְשָׁכִין מִבְּחִינַת
הַרוּחַ שְׂבַלְב, כְּנֶאֱרָא בַחוּשׁ: כִּי עַלְיָדֵי 'שְׂמַחַת הַלֵּב' הוּא מְרַקֵּד
וּמְכַה כַּף אֵל כַּף, וְכַמוֹכָא בַתְּקוּנִים (נג): 'וְהָאִי רוּחָא נָשֵׁב, בְּשִׁית
פְּרָקִין דְּדְרוּעָא, וּבְשִׁית פְּרָקִין דְּשׁוּקִין'. וְהָיָא בְּחִינַת 'הַמְחַאֲת־
כַּף' וּבְחִינַת 'רְקוּדִין'].

[וּבִ'מִי־מוֹהֲרֵנִי' ח"ב סט: וְרַבֵי מַעֲנַדֵל שְׁהִיָּה עַמִּי כָּל הַדְּרָךְ,
שְׂמַח הַרְבֵּה מְאֹד, וְרַקֵּד הַרְבֵּה מְאֹד - עַד אֲשֶׁר תִּמְהוּ כָּל הָרוּאִים:
"מַהִיכֵן הוּא רוּקֵד הַרְבֵּה כֹּל־כַּף שְׁלֹא־כְדֶרְךָ־הַטֵּבֵע"?! - וְהֵם לֹא
יָדְעוּ מִ"הַהוּא רוּחָא דְנָשֵׁב בְּשִׁית פְּרָקִין" וְכו' (תְּקוּנֵי־זֵהָר שָׁם),
שְׂמַשֵׁם נִמְשָׁכִין 'הַמְחַאֲת כַּף אֵל כַּף' וְרְקוּדִין, כְּמַבְאָר בַּהַתּוֹרָה
"וְאֵלֶּה הַמְּשַׁפְּטִים" (ח"א י הֵנ"ל, אוֹת ו)]. **[תְּפִלָּה ב]**

כד. ח"א פ - מַה הוּא הַשְּׁלוֹם? - שְׂמַחְבֵּר תְּרֵי
הַפְּכִים וְכו'! - וְהוּא בְּחִינַת יוֹסֵף, שְׂמַחְבֵּר תְּרֵי
הַפְּכִים 'חֲסָדִים' וְגִבּוּרוֹת' וְכו'.

וְלָכֵן גַּם־כֵּן נֹאמֵר בְּיוֹסֵף (בְּרֵאשִׁית מֵא, מֵד):
"וּמִבְּלַעְדֶּיךָ לֹא יָרִים אִישׁ אֶת יָדוֹ וְאֵת רִגְלוֹ".

"יָדוֹ" - הוּא בְּחִינַת 'מַחִין', כְּמוֹ שְׂכֵתוֹב (תְּהִלִּים קלד,
ב): "שְׂאוּ יַדְכֶם קִדְשׁ". וְקִדְשׁ הוּא רְאשִׁית,
וְרֵאשִׁית הוּא 'חֲכָמָה' מְחָא.

וְ"רִגְלוֹ" - הוּא בְּחִינַת גִּבּוּרוֹת, כְּמוֹ שְׂכֵתוֹב (ישַׁעִיָּה
מא, ב): "צִדְקַת יִקְרָאָהוּ לְרִגְלוֹ", וְצִדְקַת הוּא
הַדְּבִיבּוֹר, וְדְבִיבּוֹר הוּא בְּחִינַת גִּבּוּרוֹת, כְּמוֹ שְׂכֵתוֹב
(תְּהִלִּים קמח, יא): "וְגִבּוֹרְתֶךָ יִדְבְּרוּ".

נִמְצָא שְׂכֵתוֹב אֲצֵל יוֹסֵף: 'חֲסָדִים' וְגִבּוּרוֹת'
כִּנְ"ל. וְיוֹסֵף הוּא הַשְּׁלוֹם, מְחַבֵּר תְּרֵי הַפְּכִים
לְהִיּוֹת אֶחָד - וְיִבּוּא יְשׁוּעוֹת וּבְרָכוֹת בְּגִשְׁמִיּוֹת

וְזֵהוּ (בְּרֵאשִׁית מֵא, מ): "אֲתָה תִּהְיֶה עַל בֵּיתִי, וְעַל
כִּיף יִשָּׁק כָּל עַמִּי, רַק הַכֶּסֶף אֲגַדֵּל מִמֶּךָ".

"בֵּיתִי" - הוּא יִרְאָה, כְּמוֹ שְׂאֲמָרוּ חז"ל (שַׁבָּת לא:):
"חֲבַל עַל דְּלִית לֵה דְרֵתָא" וְכו' [חֲבַל עַל מִי שְׂאִין לוֹ
חֲצֵר, וְעוֹשָׂה שַׁעַר לְחֲצֵרוֹ. שְׁהַתּוֹרָה הִיא הַשַּׁעַר לְהַכְּנִס דְּרַכָּה
לְהַחְצֵר' שֶׁהוּא הַיִּרְאָת־שְׂמַיִם. וְצִרִיךְ לְהַקְדִּים יִרְאָה לְתוֹרָה].

רוּצָה לִזְמֹר: כְּשֶׁ"צִדְקַת מוֹשֵׁל בִּירְאָת אֱלֹקִים" -
עַלְיָדֵי־זֵהָ: "וְעַל כִּיף יִשָּׁק כָּל עַמִּי", וְתִרְגּוּם
אוּנְקָלוֹס: "וְעַל מִימֵר כְּמֶךָ" - הֵינּוּ: הַתְּפִלָּה.

"יִתְזֹן כָּל עַמִּי" - הֵינּוּ: שְׂיִתְעוֹרֵר הַשְּׂפַע'
בְּעוֹלָם.

וְזֵהוּ: "רַק הַכֶּסֶף" - הֵינּוּ: מַעוֹט הַמַּלְכוּת' - כִּי
"רַק" הוּא מַעוֹט, "כֶּסֶף" הוּא מַלְכוּת'.

"אֲגַדֵּל מִמֶּךָ" - הֵינּוּ: מַעוֹט הַמַּלְכוּת, שְׁעִתָּה
הִיא בְּמַעוֹט' - נִתְגַּדֵּל מִמֶּךָ.

כִּי מִכַּח הַתְּפִלָּה שֶׁהִיא בְּיִרְאָה' - מוֹרִיד שְׂפַע
בְּעוֹלָם, וְנִתְגַּדֵּל מַלְכוּתוֹ, כִּנְ"ל.

**"וַיִּרְכַּב אֹתוֹ בְּמַרְכָּבַת הַמִּשְׁנָה אֲשֶׁר לוֹ,
וַיִּקְרָאוּ לִפְנָיו אַבְרָךְ"**
(בְּרֵאשִׁית מֵא, מֵג)

כה. ח"א נח, ד - יוֹסֵף שְׂזָכָה לְבִרְיָתוֹ, כְּתִיב בֵּה
(בְּרֵאשִׁית מֵא, מֵג): "וַיִּרְכַּב אוֹתוֹ בְּמַרְכָּבַת
הַמִּשְׁנָה".

הֵינּוּ (שְׁמוֹת טז, ה): "מִשְׁנָה עַל אֲשֶׁר יִלְקְטוּ יוֹם יוֹם"
- שְׁעַלְיָדֵי בְּרִית זוֹכָה לְשַׁפַּע כְּפוּלָה'.

וּבְחִינַת שְׂכֵתוֹ, מְקַבֵּל מ'יוֹסֵף': "לֶחֶם מִשְׁנָה"
(שְׁמוֹת טז, כב) - הֵינּוּ: "מִשְׁנָה תוֹרָה" - בְּחִינַת (מְשַׁלֵּי
ח, ל): "וְאֵהִיָּה שְׁעִשׂוּעִים יוֹם יוֹם".

וּבְחִינַת שְׂכֵתוֹ מִשְׁפִּיעַ לְשָׂאֵר הָעוֹלָמוֹת, בְּבְחִינַת
(וַיִּקְרָא כח, ו): "וְהִיָּתָה שֶׁבֶת הָאָרֶץ לָכֶם לְאֹכְלָה".

כא. ח"א עד - אֲב' נִקְרָא 'חֲכָמָה', כְּמוֹ שְׂכֵתוֹב
(בְּרֵאשִׁית מֵא, ג) "אַבְרָךְ", וּפְרַשׁ רַש"י: "אֲב'
בְּחֲכָמָה" (בְּרֵאשִׁית־רַבָּה צ, ג).

כב. ח"א פ - "וַיִּקְרָאוּ לִפְנָיו אַבְרָךְ", פְּרַשׁ
רַש"י: "אֲב בְּחֲכָמָה וְרַךְ בְּשִׁנַּיִם" (בְּרֵאשִׁית־רַבָּה צ, ג)
- שֶׁהוּא מַחִין דְּגִדְלוֹת' וּמַחִין דְּקִטְנוֹת, בְּחִינַת
'חֲסָדִים' וְגִבּוּרוֹת'. (עֵינּוּ עוֹד לְהִלָּן בַּפְּסוּק: 'וַיִּוְסֹף הוּא
הַשְּׁלִיט". בְּרֵאשִׁית מֵב, ו).

וּבְרוּחַ הַנְּיּוֹת. (עין באַרְיכוּת לְהִלְךְ בַּפְּסוּקִים: 'וַיֹּסֵף הוּא הַשְּׁלִיט'.
בְּרֵאשִׁית מַב, ו).

"צַפְנַת פַּעֲנַח" (בְּרֵאשִׁית מַא, מו)

כַּה. ח"א לו (רֵאשִׁי-פָּרְקִים בַּסּוּף הַתּוֹרָה) - **"צַפְנַת פַּעֲנַח"** (בְּרֵאשִׁית מַא, מו), דְּמִגְלִין 'שִׁבְעִים פָּנִים לַתּוֹרָה'.

כּו. ח"א צב - עַל-יְדֵי מַה שְּׂאֲדָם נַעֲיֹנָד בַּתּוֹךְ בֵּיתוֹ, יְכוּל לְהַחִיּוֹת מֵתִים. כְּמוֹ שְׁכָתוּב בְּאַלְיִשַׁע' פְּשֵׁה־חִיָּה אֶת בֶּן הַשּׁוֹנְמִית (מְלָכִים-ב ד, לה): **"וַיִּלְךְ אַחַת הַנָּה וְאַחַת הַנָּה"**. וּמוּבָא בַּתְּקוּנִים (תְּקוּנֵי-זֶהַר כו:): **"אֶלְמֵלֶא כְּנַפֵּי רֵאָה דְנִשְׁבִּי עַל לְבָא, הוּי לְבָא אוֹקִיד כָּל גּוּפָא"**.

וְהִרְאָה וְהִלְבֵּב, הֵם בְּחִינּוֹת 'עֵקֶב' וַיֹּסֵף!

כִּי **'עֵקֶב'** הוּא בְּחִינַת **'אֵמֶת'** - כְּמוֹ שְׁכָתוּב (מִיכָה ז, ט): **"תִּתֵּן אֵמֶת לְעֵקֶב, וְאֵמֶת הוּא בְּחִינַת 'תּוֹרָה', כְּמוֹ שְׁכָתוּב (מְלָכִים ב, ו): 'תּוֹרַת אֵמֶת'.** וּבַה'תּוֹרָה' יֵשׁ 'חֲמֹשֶׁה סְפָרִים', **"כְּנָגֵד חֲמֹשֶׁה כְּנַפֵּי רֵאָה"** (תְּקוּנֵי-זֶהַר ע.).

וַיֹּסֵף הוּא בְּחִינַת 'לֵב' - כִּי נִקְרָא (בְּרֵאשִׁית מַא, מו): **"צַפְנַת פַּעֲנַח"**, וְכָתִיב (תְּהִלִּים קיט, עא): **"כְּלָבִי צַפְנַתִּי" וְכו'.**

וְכִשְׁבוּעַר הָאֵשׁ שְׁבַלְב, הוּוּ אוֹקִיד כָּל גּוּפָא. וְעַל-יְדֵי שֶׁהַחֲמֹשֶׁה כְּנַפֵּי רֵאָה' נַעִים וְנָדִים - מְנַשְׁבִּי עַל לְבָא, וּמְשַׁכְּבִים הַחֲמִימוֹת שְׁבַלְב.

נִמְצָא: שְׁעַל-יְדֵי מַה שְּׂאֲדָם, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'תּוֹרָה', כְּמוֹ שְׁכָתוּב (בַּמִּדְבָּר יט, יד): **"זֹאת הַתּוֹרָה אָדָם"** - נַעֲיֹנָד אֶפְלוּ בַּתּוֹךְ בֵּיתוֹ - יְכוּל לְשַׁכֵּךְ אֶת הָאֵשׁ, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'דִּינִים' - וְיְכוּל לְהַחִיּוֹת מֵתִים, שִׁיְהִיו חַיִּים.

כז. סיום מוהרנ"ת ז"ל ל'לקוטי מוהר"ן קמ"א - סֵפֶר 'לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, אֶפְרָסִמוֹנָא דְכִיָּא תְּלִיסַר נְהַרִין. **"צַפְנַת פַּעֲנַח"** (בְּרֵאשִׁית מַא, מו) - כָּל צְפוּנוֹת בּוֹ מִתְגַּלִּין וּמִתְבְּאָרִין. בְּשִׁבְלֵי דְנְהַרְדְּעָא, כֵּן כָּל שְׁבִילֵי הַחֲכָמָה הָאֵמֶתִית וַיִּרְאֵת-שְׁמִים וְעֻצּוֹת דְּקֻדְשָׁה, לֵה נְהִירִין. **"הַנִּמְצָא כִּזָּה אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ אֱלֹקִים בּוֹ"** (שָׁם שָׁם, לח) - דְּמִגְלִיָּא לֵה דְמִטְמָרִין. כָּל דְּבָרָיו כְּנַחֲלֵי אֵשׁ זְקוּקִין דְּגוֹר וּבַעוּרִין. קוּמוּ וּבְרַכּוּ אֶת ה' אֱלֹקֵיכֶם מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם, דְּגַלֵּי לָן נְהוּרִין.

"וַיִּקְרָא יוֹסֵף אֶת שֵׁם הַבְּכוֹר מְנַשֶּׁה, כִּי נִשְׁבִּי אֱלֹקִים אֶת כָּל עַמְלֵי וְאֶת כָּל בֵּית אָבִי. וְאֵת שֵׁם הַשְּׁנַי קָרָא אֶפְרַיִם, כִּי הִפְרִנִי אֱלֹקִים בְּאֶרֶץ עֲנִי"
(בְּרֵאשִׁית מַא, נא-נב)

כח. ח"א נו, ג - **"הַצַּר בֵּית הַנְּשִׁים"** (אֶסְתֵּר ב, יא) - מְלִשׁוֹן (רֵשִׁי בְּרֵאשִׁית לַב, לג): **"שְׁנִשׁוּ וְקַפְצוּ מִמְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם"** - שְׁנַתְרַחְקוּ מֵהַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ.

וַיֵּשׁ שְׁכָבֵר הָיוּ קִצַּת אֲצֵל הַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ, אֵךְ שְׁכָבֵר שְׁכָחוּ אוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ. וְזֶה: **"הַנְּשִׁים"** (אֶסְתֵּר שָׁם) - לְשׁוֹן 'שְׁכָחָה', כְּמוֹ שְׁכָתוּב (בְּרֵאשִׁית מַא, נא) **"כִּי נִשְׁבִּי אֱלֹקִים" וְכו' - שְׁכָבֵר שְׁכָחוּ אֶת הַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ.**

וַיֵּשׁ שְׁגַם עֵתָה זוֹכְרִים אֶת הַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ, אֵךְ שֶׁ"נִשְׁתָּה גְבוּרָתָם" (דְּרָמָה נַא, ל), וְאִין לְאֵל-יִדָם לְהַתְגַּבֵּר עַל יִצְרָם.

כט. ח"א צז - קָדָם 'בְּרִיאַת-הָעוֹלָם, הַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ עֵדוֹן וְקִשְׁט עֲצָמוֹ בַּתְּפִלָּתוֹ וּבְמַעֲשֵׂי-טוֹבִים שֶׁל צַדִּיקִים, שְׁצַפָּה שִׁיְהִיו 'צַדִּיקִים' שְׁעַל-יְדֵי 'מַעֲשֵׂים-טוֹבִים' שְׁלָהֶם יִמְשְׁלוּ בַּתְּפִלָּתָם, וַיַּפְעִלוּ כָּל מַה שִּׁירְצוּ, עַל דְּרָךְ (שְׁמוּאֵל-ב כג, ג): **"צַדִּיק מוֹשֵׁל יִרְאֵת אֱלֹקִים"**.

וְכָל אֶחָד מֵיִשְׂרָאֵל יְכוּל לְבּוֹא לְמִדְרַגָּה זוֹ, לְמַשְׁל בַּתְּפִלָּתוֹ וְלַפְעַל מַה שְׁרוּצָה - אֶלָּא שִׁישׁ שְׁנַי מְנִיעוֹת.

(א) הָאֵחָת, הִיא 'קָדָם הַתְּפִלָּה' - הִינוּ: שְׁעוֹמֵד לְהַתְּפַלֵּל בְּגִדְלוֹת, שֶׁהוּא מִיָּחַס גְּדוֹל, אוֹ מַחֲמַת שֶׁהוּא עֵמֶל וַיִּגַע בְּעִבּוּדֵי-הַבוּרָא, וּמַחֲמַת זֶה אִי-אֶפְשָׁר שִׁיְהִיָּה 'מְשֻׁלָּה' לַתְּפִלָּתוֹ. רַק צָרִיךְ לְשַׁכַּח כָּל זֹאת, וַיְהִיָּה נְדָמָה לוֹ כְּאִלוֹ הַיּוֹם נִבְרָא, וְהוּא יְחִיד בְּעוֹלָם.

וְזֶהוּ בְּחִינַת 'מְנַשֶּׁה' - לְשׁוֹן 'נִשְׁיֹן' וְשְׁכָחָה'.

וְזֶה שְׁכָתוּב (בְּרֵאשִׁית מַא, נא): **"כִּי נִשְׁבִּי אֱלֹקִים אֶת כָּל בֵּית אָבִי"** - זֶה ה'יְחוּס'.

"וְאֵת כָּל עַמְלֵי" - שְׁעֵמֶל בְּעִבּוּדֵי-הַבוּרָא.

(ב) וְהַמְנִיעָה הַשְּׁנִית, הִיא 'בַּתּוֹךְ הַתְּפִלָּה' - כִּי מַחֲמַת עוֹנוֹת הָרֵאשׁוֹנִים בְּמַזִּיד, אוֹ שֶׁהִרְחַר בְּמַזִּיד, נוֹפְלִים לוֹ 'מַחֲשָׁבוֹת-זְרוֹת' בַּתְּפִלָּתוֹ, וּמַחֲמַת ה'מַחֲשָׁבוֹת-זְרוֹת' גַּם-כֵּן אִי אֶפְשָׁר לְמַשֵּׁל בַּתְּפִלָּתוֹ. עַל-כֵּן צָרִיךְ לְשַׁכַּח ה'מַחֲשָׁבוֹת-זְרוֹת', עַל-יְדֵי 'מַחֲשָׁבוֹת קְדוֹשׁוֹת' שֶׁל הַתְּפִלָּה.

"שבע שני השבע ושבע שני הרעב"
(בראשית מא, נג"ד)

ל. ח"א נד, ו - נמצא לעיל בפסוק (בראשית מא, א): "ויהי מקץ שנתים ימים".

"והרעב היה על כל פני הארץ"
(בראשית מא, נו)

לא. ח"א נג, א-בסוף - יש פנים דקדשה, ויש פנים דסטרא-אחרא. ואלו בני-אדם הנופלים בתאות-ממון' - נקשרים בפנים דסטרא-אחרא. אבל אלו שמשאם-ומתנם באמונה - דבקים באור הפנים דקדשה.

ועל-כן אמרו רז"ל (בראשית-רבה צא, ה - על בראשית מא, נו: ופרש"י שם): **"והרעב היה על כל פני הארץ,"** "מי הם פני הארץ, אלו העשירים" - פי ה'ממון' וה'עשירות' הוא בחינת פנים, כנ"ל.

"ויוסף הוא השליט על הארץ, הוא המשביר לכל עם הארץ"
(בראשית מב, ו)

לב. ח"א לד, ב-ג-ד-ה - הנה הפלל: שה'ממשלה' ביד ה'צדיק' לפעל פעלות פרצונו, כמו שדרשו חז"ל (מועד-קטן טז: - על שמואל"ב כג, א): **"צדיק מושל וכו', מי מושל בי - צדיק"**.

וזהו בחינת (בראשית מב, ו): **"ויוסף הוא השליט"**. והוא - שרש כלליות נשמות ישראל. והם - הענפים' שלו המקבלים ממנו.

ועקר ה'ממשלה': להאיר ולהתעורר לבם לעבודת השם-יתברך, הינו: להאיר הארת הצדיק' בענפים, הינו: בלב ישראל.

[על-כן העקר שיתקשר לצדיקי-אמת, ולדבר עמהם בעבודת השם-יתברך, ומהם יקבל כח והארה והתעוררות להשם-יתברך, עד שישוב אל השם באמת] (קצור-לקוטר-מוהר"ן).

ובחינה הזאת, הינו: **"ויוסף הוא השליט"** - הוא בחינת 'מלאפוס', כמו שכתוב (בכל ספרי קבלה, ומובא בשערי-ציון' שער תקון-הנפש): **"ברית - מרפבה ליסוד, אשר הוי"ה שלו בנקוד מלאפוס"**.

פי ה'מלאפוס' הוא האותיות 'מלא פוס' - להורות: שכלי השפע, הינו ה'פה' של ה'צדיק', הוא 'מלא' מאלקות של השם-יתברך וכו'. פי הדבורים של הצדיק, בודאי הוא בשלמות ובמלואה, לכן יכול להמשיך השפע לישראל.

ועל-ידי-זה: **"הזדונות" - דהינו: ה'מחשבות זרות' - "נעשין לו כזביות" (יומא פו:).**

וזהו בחינת 'אפרים' - כמו שכתוב (שם שם, נב): **"פי הפרני אלקים בארץ עניי"**.

פרוש: פי הדבר שהיה בעניות' מקדם, דהינו 'חרב ויבש' - ועל-ידי ה'מחשבות קדושות, נעשין לו כזביות'.

ובשמתפלל בשתי בחינות אלו, **'מנשה ואפרים' הנ"ל - ובודאי בא לידי ענוה ושפלות' -** ומן ה'ענוה' נמשך ה'יראה', כמו שכתוב (משלי כב, ד): **"עקב ענוה יראת ה' - נמצא מתפלל גם-כן ב'יראה'.** וה'יראה' נקראת 'מלכות' וכו', נמצא שה'תפלה' יש לה בחינת 'מלכות'. ויש להתפלה כזו בחינת 'ממשלה'. וזה תענוג של השם-יתברך, ונתמלא רצון הבורא.

ומה מתחלה שלא היה התענוג הזה - רק שהשם-יתברך צפה למרחוק: שיהיו צדיקים שיתפללו באפן זה - ומזה התענוג **"נברא העולם בעשרה מאמרות"** (אבות פ"ה מ"א).

כל-שכן עכשו שבא התענוג הזה - שהשם-יתברך מחדש את עולמו בעשרה מאמרות, כמו שכתוב (תפלת שחרית): **"ובטובו מחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית"**.

וזה פרוש הפסוק (תהלים ס, ט): **"לי גלעד ולי מנשה ואפרים מעוז ראשי יהודה מחקקי"**.

"לי גלעד" - לשון "גל עד" (עין בראשית לא מז-מח), שנתגלה התענוג שהיה להשם-יתברך קדם בריאת העולם, שעדן וקשט בתפלתן של צדיקים, כשיהיה לו השתי בחינות של 'מנשה ואפרים' כנ"ל.

"מעוז ראשי" - הינו: שיגביר ה'מחשבות קדושות'.

"יהודה" - הינו: ה'תפלה', כמו שכתוב (בראשית כט, לה): "הפעם אודה".

"מחוקקי" - ופרש רש"י: "לשון שררה ומלכות" - הינו: שיהיה להתפלה, ממשלה, ויתגלה ה'תענוג הנ"ל, ויחדש עולמו בעשרה מאמרות כנ"ל. [תפלה ג]

ועל־ידי־זה נקרא בחינת: 'מלא פום' - להורות: שה'פה' שלו, ב'מלואה' ובשלמות.

ובל אחד ואחד מישראל יש בו בחינת "צדיק מושל", בחינת 'מלא פום' וכו'.

ו'מלאפום', הינו בחינת: "ויוסף הוא השליט" - הוא בחינת 'נקדה' עם 'א"ו', הינו: 'חכמה' ו'בינה'.

כי בחינת 'יוסף' נמשך מ'חכמה ובינה' - כמו שכתוב (בראשית מא, לט): "אתרי הודיע אותך את כל זאת, אין נבון וחכם פמוך" - הינו 'חכמה ובינה'.

ועל־ידי־זה נעשה: "ויוסף הוא השליט" - כי ה'נקדה' היא בחינת 'חכמה', בחינת 'יו"ד' ו'מעין'. ו'בינה' היא ה'נחל' הנמשך מה'מעין', והוא כמו 'א"ו'. [תפלה ד]

לג. ח"א פ - הנה ידוע: ש'גדול השלום', כמו שדרשו רז"ל (עקצין פ"ג מ"ב): "שלא מצא הקדוש ברוך הוא כלי מחזיק ברכה אלא השלום".

ומה הוא ה'שלום'? - שמתבר תרי הפכים! - כמו שדרשו רז"ל (זהר ויקרא יב: על איוב כה, ב): "עשה שלום במרומיו" - "כי זה המלאך מאש, וזה ממים, שהם תרי הפכים, והקדוש ברוך הוא עושה שלום ביניהם ומחברם יחד".

והוא בחינת 'יוסף', שמתבר תרי הפכים 'חסדים' ו'גבורות'.

לכך נאמר ב'יוסף' (בראשית מב, ו): "ויוסף הוא השליט" - הוא בחינת 'גבורות'.

"הוא המשביר לכל עם הארץ" (שם) - זה בחינת 'חסדים'.

ונאמר אצלו (שם מא, מג): "ויקראו לפניו אברך", ופרש רש"י: "אב בחכמה ורך בשנים" (בראשית רבה צ, א) - שהוא 'מחין דגדלות' ו'מחין דקטנות', בחינת 'חסדים' ו'גבורות'.

וזהו בחינת 'קדושי השם'! - כי 'קדושי השם' הוא גם כן בחינת 'חסדים' ו'גבורות'.

כי מתחלה הוא נתלהב ב'שלהובין דרחימותא' (זהר צו לג) - זהו בחינת 'חסדים'. ואחר כך מתגבר על יצרו ומוסר־נפשו למות על 'קדושי השם' - זהו בחינת 'גבורות'. שזהו בחינת 'שלום', בחינת 'יוסף' כנ"ל.

[ב'לקוטי־עצות, שלום י: עקר השלום הוא לחבר שני הפכים. על־כן אל יבטלוד רעיוניך אם אתה רואה איש אחד שהוא בהפוך גמור מדעתך, וידמה לך שאי־אפשר בשום אופן להחזיק בשלום עמו. וכן כשאתה רואה שני אנשים שהם שני הפכים ממך, אל תאמר שאי־אפשר לעשות שלום ביניהם.

כי אדרבא: זהו עקר שלמות השלום, להשתדל שיהיה שלום בין שני הפכים. כמו השם־יתברך ש"עושה שלום במרומיו" בין 'אש ומים' שהם שני הפכים. - ולזכות ל'שלום', הוא על־ידי 'מסירות־נפש' על 'קדושי השם'. ועל־ידי־זה זוכין להתפלל בקוּנה].

כלל העולה: - ש'יוסף' הוא בחינת ה'שלום' - וה'שלום' הוא 'כלי' שעל־ידו בוא יבוא כל ההשפעות והברכות לישראל.

וכונתו יתברך שמו בזה: כדי שיוכל כל אדם הישראלי לדבר דבורים של קדשה לפני השם יתברך. ומה הוא 'קדשה'? - 'חכמה'.

וזהו כשאדם מדבר בתורה ותפלה בחכמה ושכל, ומבין ושומע מה ידבר, נקרא 'קדשה'. ויש להשם יתברך תענוג גדול מזה, כי נבנה מזה 'מחין', שהיא 'חכמה', וה'דבור', שהוא בחינת 'ירושלים' וכו'.

ונחזר לעניננו: שעל־ידי ה'שלום' יכול לדבר דבורים בקדשה ובטהרה כנ"ל. וה'שלום' הוא מחבר תרי הפכים כנ"ל, הינו: 'חסדים' ו'גבורות'. הינו: 'היו"ת' שהוא 'חסדים'. ו'אלקיים' הוא 'גבורות'.

ולכן גם כן נאמר ב'יוסף' (בראשית מא, מד): "ומבִלְעֵדֶיךָ לא ירים איש את ידו ואת רגלו".

"ידו" - הוא בחינת 'מחין', כמו שכתוב (תהלים קלד, ב): "שאו ידכם קדש". ו'קדש' הוא 'ראשית', ו'ראשית' הוא 'חכמה' 'מחא'.

ו'רגלו' - הוא בחינת 'גבורות', כמו שכתוב (ישעיה מא, ב): "צדק יקראהו לרגלו", ו'צדק' הוא ה'דבור', ו'דבור' הוא בחינת 'גבורות', כמו שכתוב (תהלים קמה, יא): "וגבורתך ידברו".

נמצא שכתוב אצל יוסף: 'חסדים' ו'גבורות' כנ"ל. ו'יוסף' הוא ה'שלום', מחבר תרי הפכים להיות אחד - ויבוא ישועות וברכות בגשמיות וברוחניות.

לד. ח"ג סז - יש 'צדיק' שהוא היפי והפאר והחן של כל העולם כלו, בבחינת (בראשית לט, ו): "ויהי יוסף יפה תאר ויפה מראה", בחינת

"וַיבֹּאוּ אֲחֵי יוֹסֵף, וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ לֹו אַפַּיִם אֶרְצָה"
(בְּרֵאשִׁית מ"ב, ו)

לו. ח"א יא, ה'ז - שְׁמִירַת-הַפְּרִי' יֵשׁ בּוֹ שְׁנֵי בְּחִינּוֹת.

(א) יֵשׁ מִי שְׁזוּגוֹ בְּשֵׁשֶׁת יָמֵי הַחֹל - וְאֶף-עַל-פִּי כֵן הוּא שׁוֹמֵר אֶת בְּרִיתוֹ עַל-פִּי הַתּוֹרָה, שְׂאִינוֹ יוֹצֵא מִדִּינֵי הַתּוֹרָה.

(ב) וַיֵּשׁ מִי שֶׁהוּא שׁוֹמֵר הַפְּרִי, שְׁזוּגוֹ מִשְׁבַּת לְשַׁבָּת.

וְהוּא בְּחִינַת: (א) 'יְהוּדָא-עֲלֵאָה'. (ב) וְ'יְהוּדָא-תַתָּאָה'.

וְזֶה בְּחִינַת: (א) 'הֶלְכָּה'. (ב) וְ'קַבְּלָה'.

(א) 'קַבְּלָה' - הִיא בְּחִינַת (תְּהִלִּים כ"ט, ב): "הִשְׁתַּחֲוּוּ לֵ"ה בְּהַדְרַת קִדְשׁ" - רְאשֵׁי-תְבוֹת 'קַבְּלָה' (פְּרִי-עֵצִים, שֶׁעַר הַשַּׁבָּת פ"א).

(ב) וְ'הֶלְכָּה' - הִיא בְּחִינַת (שָׁם ק, א): "הִרְיֵעוּ לֵ"ה פֶלֶל הָאֶרֶץ" - רְאשֵׁי-תְבוֹת 'הֶלְכָה' (פְּרִי-עֵצִים, שֶׁעַר הַזְּמִירוֹת פ"ד; 'שֶׁעַר-הַפְּסוּקִים' תְּהִלִּים ק).

(א) "הִשְׁתַּחֲוּוּ לֵ"ה בְּהַדְרַת קִדְשׁ" - זֶה בְּחִינַת 'יְהוּדָא-עֲלֵאָה' - הֵינּוּ זְווג שֶׁל שַׁבָּת. וְזֶה בְּחִינַת 'בְּרִית עֲלֵאָה', שֶׁשָּׁם עִקַּר הַהִשְׁתַּחֲוּיָה - בְּבְחִינַת (בְּרֵאשִׁית מ"ב, ו): "וַיִּבֹּאוּ אֲחֵי יוֹסֵף וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ לֹו". וְהוּא בְּחִינַת "הַדְרַת קִדְשׁ", בְּבְחִינַת (דְּבָרִים ל"ג, יז): "בְּכֹד שׁוֹרוֹ הִדְרָה לֹו".

(ב) "הִרְיֵעוּ לֵ"ה פֶלֶל הָאֶרֶץ" - זֶה בְּחִינַת 'יְהוּדָא-תַתָּאָה', הֵינּוּ זְווג שֶׁל חֹל וְכוּ'.

"וְאַתֶּם הָאֲסֻרוֹ וַיִּבְחֲנוּ דְבָרֵיכֶם הָאֵמֶת אֵתְכֶם"
(בְּרֵאשִׁית מ"ב, טז)

לו. ח"ב ס - "כִּשְׁהָיָה רַבִּי עֲקִיבָא בַתְּפִיסָה, אָמַר לֹו רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי: רַבִּי, לְמַדְנֵי תּוֹרָה, וְאִם לָאוּ, אֲנִי אוֹמֵר לְיוֹחָאי אָבָא וּמוֹסְרָךְ לְמַלְכוֹת" (פְּסָחִים קי"ב).

כִּי רַבִּי עֲקִיבָא הָיָה מְקַהֵל קַהְלוֹת וְדוֹרֵשׁ בְּרַבִּים. וְסָבַר רַבִּי שְׁמַעוֹן: שְׁמַפְנִי זֶה נִתְפַּס בַּתְּפִיסָה - מִחֲמַת שֶׁהָיָה דוֹרֵשׁ בְּרַבִּים וְשְׁמַעוֹ בְּנֵי-אָדָם שְׂאִינָם מְהַנְּנִים.

כִּי עַל-יְדֵי 'הַדּוֹשֵׁי-תּוֹרָה' שְׁמַנְלִין, נִמְשָׁךְ 'אֲלֻקוֹת' לְתוֹךְ 'מַחַ שְׁוִמְעִי'. וְאֶף-עַל-פִּי שֶׁזְהוּ 'תְּפִיסָה' כְּבִיכּוֹל, בְּבְחִינַת (שִׁיר-הַשִּׁירִים ג, ו): "מִלְכָּה אֲסוּר

(תְּהִלִּים מ"ח, ג): "יִפֶּה נוֹף מְשׁוֹשׁ כָּל הָאֶרֶץ". כִּי זֶה הַצְּדִיק-הָאֵמֶת שֶׁהוּא בְּחִינַת 'יוֹסֵף', הוּא הַהַדּוֹר וְהַיָּפִי שֶׁל כָּל הָעוֹלָם.

וְכַשְׁזֶה הַיָּפִי וְהַפֶּאֶר נִתְנַלָּה בְּעוֹלָם - דְּהֵינּוּ: כַּשְׁזֶה הַצְּדִיק שֶׁהוּא הַיָּפִי שֶׁל כָּל הָעוֹלָם, נִתְפָּרֵס וְנִתְגַּדֵּל בְּעוֹלָם - אַזִּי נִפְתַּחֵן הָעֵינַיִם שֶׁל הָעוֹלָם - שֶׁכָּל מִי שֶׁנִּכְלָל בְּזֶה הַחֵן-הָאֵמֶת שֶׁל זֶה הַצְּדִיק שֶׁהוּא הַחֵן וְהַיָּפִי שֶׁל הָעוֹלָם, דְּהֵינּוּ: שְׁמַתְקַרֵּב אֵלָיו וְנִכְלָל בּוֹ - אַזִּי נִפְתַּחֵן עֵינָיו, וְיִכּוֹל לִרְאוֹת, וְהַעֲקֹר לְהַסְתַּכֵּל עַל-עַצְמוֹ וְכוּ'. וְגַם יִכּוֹל לִרְאוֹת וְלְהַסְתַּכֵּל בְּגִדְלַת הַשֵּׁם וְכוּ'.

וְאִזִּי כַּשֶּׁנִּתְנַלָּה הַפֶּאֶר וְהַיָּפִי שֶׁל הַצְּדִיק-הָאֵמֶת וְנִתְגַּדֵּל שְׁמוֹ, שֶׁזֶה בְּחִינַת 'הַגְּדֵלֶת שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ' - שְׁעַל-יְדֵי-זֶה 'נִפְתַּחֵן הָעֵינַיִם כַּנ"ל' - אַזִּי יֵשׁ לְהָעוֹלָם 'בְּעַל־הַבַּיִת', שֶׁהוּא מְשַׁנֵּיחַ עַל הָעוֹלָם וְכוּ'. וְאִזִּי יֵשׁ 'בְּעַל־הַבַּיִת', בְּחִינַת 'רֹאשׁ בַּיִת', שֶׁהוּא מְחֻזַּק בְּדַקֵּי הַבַּיִת וְכוּ'.

וְזֶה בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית א, א - תְּקוּנַת-יְחָ: כ"ד): "בְּרֵאשִׁית, רֹאשׁ בַּיִת" - בְּחִינַת הַבְּעַל־הַבַּיִת שֶׁל הָעוֹלָם. הֵינּוּ: הַצְּדִיק-הָאֵמֶת, שֶׁהוּא הַיָּפִי וְהַפֶּאֶר שֶׁל הָעוֹלָם, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'יוֹסֵף', בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית מ"ב, ו): "וַיִּוֹסֵף הוּא הַשְּׁלִיט הוּא הַמְּשַׁבֵּיר" וְכוּ' - בְּחִינַת 'רֹאשׁ בַּיִת', בְּחִינַת 'בְּעַל־הַבַּיִת שֶׁל הָעוֹלָם' - כִּי עַל-יְדֵי קִיוּם הַבַּיִת הַמְּקֻדָּשׁ וְקִיוּם הַבַּתִּים וְהַדִּירוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל וְכוּ'.

ל"ה. סֵפֶר-הַמִּדּוֹת, צְדִיק נ - הַמוֹנֵעַ הַלְכָּה מִתְלַמְּדוֹ, בְּאֵלּוֹ גּוֹזְלוֹ מִנְחֻלַת אֲבוֹתָיו, וְאֶפְלוֹ עֶבְרִין שְׁבַמְעִי אִמּוֹן מְקַלְלִין אוֹתוֹ וּמְנַקְבִין אוֹתוֹ כְּכַבְּרָה. וְאִם לְמַדּוֹ - זוֹכֵה לְבִרְכוֹת 'כִּי־יוֹסֵף', וְזוֹכֵה וּמְלַמְּדָה לְעוֹלָם-הַבָּא.

[בְּמִרְאֵי-מְקוֹמוֹת לְהַרְבֵּ מְטַשְׁעֵהֲרִין ז"ל, צִין לְהַגְמָרָה בְּסִנְהֶדְרִין (צ"א: צ"ב): אָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר רַב: כָּל הַמוֹנֵעַ הַלְכָּה מִפִּי תְלַמִּיד, כְּאֵלּוֹ גּוֹזְלוֹ מִנְחֻלַת אֲבוֹתָיו וְכוּ'. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן חֲסִידָא: כָּל הַמוֹנֵעַ הַלְכָּה מִפִּי תְלַמִּיד, אֶפְלוֹ עֶבְרִין שְׁבַמְעִי אִמּוֹן מְקַלְלִין אוֹתוֹ וְכוּ'. עוֹלָא בַר יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר: מְנַקְבִין אוֹתוֹ כְּכַבְּרָה וְכוּ'.

וְאִם לְמַדּוֹ, מַח שְׁכָרוֹ? - אָמַר רַבָּא אָמַר רַב שְׁשֵׁת: זוֹכֵה לְבִרְכוֹת כִּי־יוֹסֵף, שְׁנַאֲמַר (מְשַׁלֵּי י"א כ"ו): "וּבְרַכָּה לְרֹאשׁ מְשַׁבֵּיר", וְאִין "מְשַׁבֵּיר" אֵלָּא 'יוֹסֵף', שְׁנַאֲמַר (בְּרֵאשִׁית מ"ב, ו) 'וַיִּוֹסֵף הוּא הַשְּׁלִיט עַל הָאֶרֶץ, הוּא הַמְּשַׁבֵּיר לְכָל עַם הָאֶרֶץ'.

בְּרֵהִיטִים", בְּרֵהִיטִי מַחִין" (תקוני-זהר), בְּחִינַת (תהלים סח, יט) "שְׁבִית שְׁבִי" - אֶהְיֶה עֲלֵיכֶן הוּא נִיחָא לְהַשְׁמִיטָתְכֶם שְׁיִהְיֶה נִמְשָׁךְ עֲלֵי־יְדֵי הַתּוֹרָה.

אָבֵל כְּשִׁלּוּמֵד תּוֹרָה לְתַלְמִיד שְׂאִינוּ הַגּוֹן, וּמְמַשִּׁיךְ אֶלְקוּתוֹ יִתְבַּרְךְ לְתוֹךְ מַח' שְׁלוֹ - זֶהוּ תְּפִיסָה מִמֶּשׁ - וְעַל־כֵּן עֲנָשׁוּ תְּפִיסָה.

וְסַבֵּר רִשְׁבִי שְׁנַתְּפֵס רַבִּי עֲקִיבָא בְּתְּפִיסָה - כִּי עַל־יְדֵי הַתְּפִיסָה יִתְתַּקֵּן, וְיִזְדַּכְּכוּ הַדְּבוּרִים שֶׁהַכְּנִים לְתַלְמִידִים שְׂאִינָם הַגּוֹנִים - בְּבְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית מ"ב, טז): "וְאַתֶּם הָאֲסֻרוּ וַיִּבְחַנוּ דְּבָרֵיכֶם".

וְעַל־כֵּן אָמַר רִשְׁבִי לְרַבִּי עֲקִיבָא: "שִׁילְמֵדוּ תּוֹרָה", וְעַל־יְדֵי־זֶה יִתְתַּקֵּן הַפֶּגֶם - עַל־כֵּן אָמַר לוֹ: "וְאַם לָאו, אֲנִי אוֹמֵר" וְכו' (עין בְּפָנִים).

"וַיְהִי הֵם מְרִיקִים שְׁקִיחָם, וְהִנֵּה אִישׁ צָרוּר כְּסָפוֹ בְּשִׁקּוֹ, וַיֵּרְאוּ אֶת צָרוּת כְּסָפִיחָם הַמָּה וְאֲבִיהֶם, וַיֵּרְאוּ. וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם יַעֲקֹב אֲבִיהֶם: אֲתִי שִׁפְלָתְכֶם, יוֹסֵף אֵינְנִי, וְשִׁמְעוֹן אֵינְנִי, וְאַתְּ בְּנִימֵן תִּקְחוּ, עָלַי הָיָה כְּלָנָה" (בְּרֵאשִׁית מ"ב, ל"ד-ל"ו)

לַח. ח"א י, ד - עַקֵּר הַתְּפִלָּה אֵינָם יוֹדְעִים כִּי־אֵם צְדִיקֵי־הַדּוֹר.

כִּי יֵשׁ בְּעַל־יְצַאֲוֹה, שְׂאִינָם רוּצִים: "שִׁילְכּוּ לְצַדִּיקִים!" - וְאוֹמְרִים: "שִׁחַן בְּעַצְמָם יְכוּלִים לְהַתְּפַלֵּל!" - וּמוֹנְעִים גַּם אַחֲרֵים כְּשֵׁי שִׁחַן לְהֵם 'צַעַר' אוֹ חוֹלָה': "לִילְךָ לְצַדִּיקִים!"

כִּי בְּאֵמַת - צַדִּיק מוֹשֵׁל בְּתְּפִלָּתוֹ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שְׁמוּאֵל־ב כ"ג, א): "צַדִּיק מוֹשֵׁל" וְכו'.

וְהוּא [הַבְּעַל־יְצַאֲוֹה] מִתְּנַאֲה בְּעַצְמוֹ: "שִׁיכוּל לְהַתְּפַלֵּל, וַיֵּשׁ לוֹ הַמְּמַשְׁלָה!"

וְהֵם מְעַכְּבִים תְּאֻמוֹת שֶׁל הַשְׁמִיטָתְכֶם, וְאֵינָם מִבְּקָשִׁים מְצַדִּיקִים: "שִׁיתְּפַלְלוּ עֲלֵיהֶם!" - כִּי חוֹשְׁבִים: שֶׁהַתְּעִנּוּ וְסַגְּפוּ אֶת עַצְמָם, וּבְזָה הֵם צַדִּיקִים!

אָבֵל הָאֵמַת אֵינוֹ כֵּן! - כִּי כָּל הַתְּעִנּוּתִים שֶׁהַתְּעִנּוּ - אֵין זֶה אֶלָּא כְּמוֹ שֶׁשִׁחַן שִׁישׁ בּוֹ 'חוֹרִים' הַרְבֵּה, וְכִשְׁמִרִיקִים אֶת הַשִּׁק, אֶהְיֶה עֲלֵיכֶן נִשְׂאָרוֹ בּוֹ הַחוֹרִים. וְהַגּוֹף נִקְרָא 'שִׁק', כְּמֵאֵמֶר הַתְּנַא: "שְׂרֵי שִׁקָּךְ" (שְׁבֵת קנ"ב).

וְאַם הַתְּבוֹנְנוּ בְּעַצְמָן - הֵיוּ רוֹאִים: שֶׁאַחַר כָּל הַתְּעִנּוּתִים, עֲדִין נִשְׂאָרוֹ אֶצְלָם כָּל תְּאֻמוֹת קְשׁוּרִים בְּשִׁקָּם, הֵינּוּ בְּגוֹפָם.

וְלֹא תְּאֻמוֹת' בְּלִבְד נִשְׂאָר קְשׁוּר בְּגוֹפָם - כִּי אִם גַּם תְּאֻמוֹת־אֲבִיהֶם שִׁישׁ אֶצְלָם מְשַׁעַת הַהוֹלָדָה, מִחֲמַת שֶׁלֹּא נִתְקַדַּשׁ אָבִיו בְּשַׁעַת זְיוּג - גַּם זֶה קְשׁוּר בְּגוֹפָם עֲדִין.

וּבּוֹדָאֵי אֵלוֹ הֵיוּ רוֹאִים אֶת כְּלִיָּה - תְּרַדָּה גְּדוּלָּה הִיָּה נוֹפֵל עֲלֵיהֶם - כִּי הֵיוּ רוֹאִים: "אֵיךְ הֵם עוֹמְדִים בְּמַדְרֵגָה פְּחוּתָה וּשְׁפִלָּה!"

וְזֶה פְּרוּשׁ (בְּרֵאשִׁית מ"ב, ל"ה): "וַיְהִי הֵם מְרִיקִים שְׁקִיחָם, וְהִנֵּה אִישׁ צָרוּר כְּסָפוֹ בְּשִׁקּוֹ, וַיֵּרְאוּ אֶת צָרוּת כְּסָפִיחָם הַמָּה וְאֲבִיהֶם, וַיֵּרְאוּ".

אֲחֵר כָּל הַתְּעִנּוּתִים, שֶׁהוּא הַרְקַת הַשִּׁק, בְּחִינַת הַגּוֹף - עֲדִין: "וְהִנֵּה אִישׁ צָרוּר כְּסָפוֹ" - שֶׁקְשׁוּר וְצָרוּר, 'כְּסָפוֹ וְתְּאֻמוֹ' - "בְּשִׁקּוֹ" וְגוֹפוֹ.

"וַיֵּרְאוּ אֶת צָרוּת כְּסָפִיחָם הַמָּה וְאֲבִיהֶם" - הֵינּוּ: לֹא דֵי "צָרוּת כְּסָפִיחָם", שֶׁהוּא תְּאֻמוֹת עַצְמוֹ. כִּי־אֵם גַּם "הַמָּה וְאֲבִיהֶם" - הֵינּוּ: הַתְּאֻמוֹת שֶׁל אֲבִיהֶם - גַּם הַמָּה לֹא נִפְלוּ מֵהֶם.

וְזֶהוּ: "וַיֵּרְאוּ" - כִּי הַרְדָּה נִפְלָה עֲלֵיהֶם - וְאֵזִי לֹא הֵיוּ רוּצִים לְהַשְׁתַּרֵּר וּלְמַלְכָּה.

וְזֶה פְּרוּשׁ (בְּרֵאשִׁית מ"ב, לו): "וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם יַעֲקֹב אֲבִיהֶם: אֲתִי שִׁפְלָתְכֶם, יוֹסֵף אֵינְנִי, וְשִׁמְעוֹן אֵינְנִי, וְאַתְּ בְּנִימֵן תִּקְחוּ, עָלַי הָיָה כְּלָנָה".

זֶה רְמֵז: עַל 'תּוֹכַחַת הַשִּׁכְּל' - כִּי הַשִּׁכְּל מוֹכִיחַ אֶת הַבְּעַל־יְצַאֲוֹה הַרוּצִים לְהַתְּגַדֵּל. כִּי 'יַעֲקֹב' הוּא בְּחִינַת הַשִּׁכְּל, כְּמוֹ שֶׁתְּרַגְּסֵם אוֹנְקְלוֹס (בְּרֵאשִׁית כ"ז, לו): "וַיַּעֲקֹבֵנִי" - "וְחַכְּמֵנִי".

וְזֶה: "אֲבִיהֶם" - כִּי "אָב בְּחַכְּמָה" (זֵהר קְדוּשִׁים פ"א: הַאֲזִינוּ ר"צ).

וְהֵינּוּ: שֶׁהַשִּׁכְּל מוֹכִיחָם וְאוֹמֵר לָהֶם: "אֲתִי שִׁפְלָתְכֶם" - כִּי "כָּל הַמְּתַנַּאֲה, הַכְּמַתוֹ מִסְתַּלְקַת מִמֶּנּוּ" (פְּסָחִים טו:).

"יוֹסֵף אֵינְנִי" - זֶה בְּחִינַת 'תְּתוֹן הַמְּעוֹת'. הֵינּוּ: עֲדִין לֹא תִקְנַתֶּם הַמְּעוֹת, שֶׁהוּא לְחַרְפָּה וּלְקָלוֹן, וַיֵּשׁ לָכֶם לְהַתְּבַיֵּשׁ מִחֲמַתוֹ - כִּי 'תְּתוֹן הַמְּעוֹת' הוּא

בחינת 'יוסף', על שם (בראשית ל, כג): "אסף אלקים את הרפתי".

"ושמעון איננו" - הינו: על-ידי שאין לך בחינת 'יוסף' - אין לך בחינות 'שמעון', ו'שמעון' הוא בחינת (שם כט, ל): "כי שמע ה' פי שנואה אנכי" - כי אתה אינך שנוא, כי מחמת שלא תקנת את עצמך, בודאי אינך יכול להוכיח אחרים, כי יאמרו לך: "קשט עצמך תחלה" וכו' (בבא-מציעא קז:), ועל-פן אינך שנוא.

פי המוכיח הוא שנוא - כמו שאמרו חז"ל (כתובות קה:): "האי צורבא מרבנן דמרחמי לה בני מתא, לאו משום דמעלי טפי, אלא משום דלא מוכח להו במלי דשמיא". נמצא: שה'מוכיח' הוא שנוא.

"ואת בנימין תקחו" - זה מורה על גדלות, פי פרש רש"י (בראשית לה, יח): "בנימין - על שם ארץ ישראל, בן ימין", ו"ארץ-ישראל הוא גבוה מפל הארצות" (זבחים נד:).

והינו: לא די שאין לכם כל הבחינות הללו, עם-כל-זה: "ואת בנימין תקחו" - שאתם לוקחים לעצמכם גדלות.

והינו דסים ה'שכל' המוכיח אותם: "עלי היו כלנה" - פי הכל נופל עלי, פי "כל המתגאה, חכמתו מסתלקת ממנו".

והעצה היעוצה לבטל ה'נאוה' - הוא על-ידי התקרבות לצדיקים וכו'.

לט. ח"א יז, א-ב-ג-ד-ה-ט - יראה ואהבה, אי-אפשר לקבל ב-אם על-ידי 'צדיקי-הדור' - פי ה'צדיק הדור' הוא המגלה ה'יראה והאהבה' וכו'.

ובשנחשך אצל אחד ה'יראה והאהבה', בבחינת (ישעיה נ, א): "אלביש שמים קדרות, ושק אשים פסותם" - 'שמים' זה בחינת 'אש ומים' (בראשית רבה ד, ז), הינו: 'יראה ואהבה' - נתלבשים ב'קדרות', ונחשכים ונתפסים ב'שק', דהינו: שנחשך אצל ה'יראה והאהבה' - זה מחמת שנחשך אצלו אור הצדיק, שממנו מקבלין 'יראה ואהבה' פנ"ל, ואינו זוכה להבין ולראות אורו הגדול וכו'.

זה מחמת עבירת המעשים ו'כסילות השכל' - שעל-ידי 'מעשים-רעים', נתחשך 'שכלו'

ב'כסילות', דהינו: 'דעות נפסדות' ו'חכמות נכריות' וכו'.

והתקון לזה, להכניע ולבטל כסילות השכל: הוא על-ידי בחינת 'מזבח'.

כי עקר יניקת ה'כסילות', דהינו: ה'קלפות' - הוא רק מבחינת 'מזבח', הינו בחינת 'אכילה', כי "שלחנו של אדם מכפר כמזבח" (ברכות נה, וכו'.

ואז פשה 'מזבח' פתקונו, הינו: שה'אכילה' בכשרות פראוי - אזי נכנעים ה'קלפות', הינו ה'כסילות' וכו', ונתרומם ונתגדל ה'שכל' וכו'.

אבל כשאוכל כזולל וסובא, שזה בחינת 'פגם המזבח' - אזי יונקים ה'קלפות', דהינו ה'כסילות', יותר מהראוי, ואז מתגבר ה'כסילות' על ה'שכל'.

זה בחינת (זבחים נג:): "מזבח בחלקו של טורף" - זה בחינת (תהלים קיא, ה): "טרף נתן ליראיו", בחינת 'אכילה בכשרות', שעל-ידי-זה מכניעין ו'טורפין' אותה, הינו: את ה'קלפות' ו'ה'כסילות' וכו'.

ולהשלים 'פגם המזבח', הוא על-ידי 'גרים'.

כי כל העבודה-זרה אין להם כח, כי אם מ'פגם המזבח' וכו', כי כחם הוא מה'ניצוץ-הקדוש' של ה'מזבח דקדשה' שנפל לשם.

ועל-ידי ה'גרים' - מכניע ה'עבודה-זרה' שנעשה מ'פגם חלקי המזבח', ואזי חוזרין ניצוץ חלקי המזבח למקומם, ונשלים המזבח.

אך איך אפשר לעשות 'גרים' - והלא הם רחוקים מאד מ'קדשת ישראל', ומאין בא זאת שיבוא להם על הדעת שיתגירו?!

אך דע: שזה נעשה על-ידי בחינות (משלי יט, ד): "הון יסוף רעים רבים" - הינו: על-ידי 'צדקה' שנותן ל'תלמידי-הכס' שפלו מ'פמה נפשות ישראל.

כי באמת איך אפשר לעכו"ם לבוא ל'אמונת ישראל', והלא הם רחוקים מאד מישראל?!

אך על-ידי 'צדקה', הוא לוקח נפשות, כי לוקח לעצמו 'רעים ואוהבים', נמצא: שכל מה שנותן צדקה ליותר אנשים, קונה לו 'רעים' יותר.

ועל-ידי זאת ה'אהבה', נזדכך האויר. וכל מה שנותנים ליותר אנשים 'צדקה', וקונה 'אהבה' עם יותר אנשים, נתרבה יותר ה'אויר הנח והזך' וכו'.

פי ה'שנאה' היא בחינת רוח'דעה', בלבול האויר, שעל-ידי-זה אין יכולין לשמע ה'דבור'. ולהפך: 'אהבה ורעות' הוא בחינת 'אויר הנח והזך', שעל-ידי-זה נשמע ה'דבור' למרחוק.

וזה נעשה על-ידי 'צדקה', בחינת: "הון יסיה רעים רבים" - שעל-ידי 'צדקה', הוא לוקח לו רעים ואוהבים, כנ"ל.

ועל-פני העקר לתן 'צדקה' ל'צדיקים אמתיים' ול'עניים הגונים' שכלולים מפמה נפשות ישראל - כי בזה הוא מגדיל מאד השטח של ה'אויר הנח והזך', כנ"ל.

ואזי כשה'אויר' נח וזך - אזי כשמדבר זה שיכול לדבר 'דבור הקדוש' - אזי זה ה'דבור' נכתב ונחקק בה'אויר', והולך ונשמע למרחוק, בבחינת (אסתר ט, ד): "ושמעו הולך בכל המדינות" - פי מחמת שה'אויר' נח וזך, יכולים לשמע למרחוק.

ואזי זה הדבור נכתב בספריהם של העפוי"ם - ואזי מוצאים העפוי"ם בספריהם 'הפך אמונתם' - כמו שמצינו כמה גרים שנתגירו מחמת זה, מחמת שמצאו בספריהם 'הפך אמונתם'.

וזה (בראשית מב, להלו): "ויהי הם מריקים שקיהם, והנה איש צרור כספו בשקו. ויראו את צרות פספיהם המה ואביהם, ויראו ויאמר אלהם יעקב אביהם: אתי שבלתם, יוסף איננו, ושמעון איננו, ואת בנימן תקחו, עלי היו כלנה.

"ויהי הם מריקים שקיהם" - הינו בחינת: "לבשו שמים קדרות ושק" וכו'. 'שמים' הינו 'יראה ואהבה' כנ"ל.

וכשהם מריקים את השק' וה'חשך' מן ה'יראה והאהבה' - "והנה איש צרור כספו בשקו" - "צרור כספו" זה בחינת ה'צדיק', בחינת (משלי ז, ב): "צרור הכסף לקח בידו", שהם ה'צדיקים' (רש"י שם).

"בשקו" - הינו: ש'אור הצדיק' נתחשך ונתלבש ונתכסה ב'קדרות' ו'שק'. הינו: שמרגישים:

שה'שק' וה'חשך' שהיה על ה'יראה והאהבה' - זה מחמת 'שק וחשך', שנתחשך להם 'אור הצדיק' כנ"ל.

"ויראו את צרות פספיהם המה ואביהם" - הינו: שראו והכירו: ש'צרות פספיהם' תלוי בה'חמר' וה'צורה', שנקרא: "המה ואביהם".

"המה" - זה ה'חמר', שהם 'כלי-המעשה'. "ואביהם" - הוא ה'שכל' שנקרא 'אב', בחינת "אב בהכמה" (זהר קדושים פא: האזינו רצ).

הינו כנ"ל: שהתגלות אור-הצדיק, שייזכו להכירו ולהבין ולטעם ולראות 'אורו הגדול' - הוא תלוי ב'שלמות המעשים' וב'זכות השכל'.

"ויאמר להם יעקב אביהם" - הינו: 'תוכחות השכל', שמוכיח את ה'חמרים', שהם 'כלי-המעשה' - שהוא תולה ה'סרחון' ב'כלי-המעשה'.

וזה: "אתי שבלתם" - שעל-ידי המעשים העכורים, גורמים 'כליון והפסד' לה'שכל'.

"יוסף איננו" - זה בחינת: "הון יסיה רעים רבים" כנ"ל.

"ושמעון איננו" - זה בחינת: "ושמעו הולך בכל המדינות", הנעשה על-ידי בחינת: "הון יסיה" כנ"ל.

"ואת בנימן תקחו" - זה בחינת: "מזבח בחלקו של טורף", שהוא 'בנימין' (זבחים שם ורש"י), שעקר 'שלמות השכל' תלוי בזה, כנ"ל.

דהינו: שה'שכל' מוכיח ואומר: שעקר ה'חסרון' שנתעפר המח, הוא תלוי רק ב'כלי המעשה' - דהינו: 'צדקה', שהיא תלוי ב'מעשה', בחינת (ישעיה לב, יז): "והיה מעשה הצדקה" - שעל-ידיה נשלם ה'שכל'.

כי כשנותנין 'צדקה' - על-ידי-זה נעשין 'גרים' כנ"ל. ועל-ידי-זה נשלם ה'מזבח', שהוא בחינת: "שלחנו של אדם", דהינו: שזוכין לאכל בקדשה. ואזי נשלם ה'שכל'. ואזי זוכין לראות 'אור הצדיק'. ועל-ידי-זה מקבלין ממנו 'יראה ואהבה' כנ"ל.

"שְׂאוֹל שָׁאֵל הָאִישׁ לָנוּ וּלְמוֹלְדָתָנוּ" (בְּרֵאשִׁית מֵג, ז)

מ. ח"א רנט - דע: שײש 'עצים', שפּשעוּשין מ׳הם 'מטה', הם מסגלים להולדת בנים ולגדלם. וכן להפך: יש שאינם מסגלים.

זוה מרמז בפסוק (בְּרֵאשִׁית מֵג, ז): **"שְׂאוֹל שָׁאֵל הָאִישׁ לָנוּ וּלְמוֹלְדָתָנוּ"**. ואיתא במדרש (בְּרֵאשִׁית רבא זא, י): **"אֶפְלוּ עֲצֵי עָרִיסוֹתֵינוּ גֵלָה לָנוּ"** - פי על־ידי 'עצי המטה', על־ידי־זה 'סגלת ההולדה'.

"קחו מזמרת הארץ בכליכם, והורידו לאיש מנחה, מעט צרי ומעט דבש נכאת ולט בטנים ושקדים" (בְּרֵאשִׁית מֵג, יא)

מא. ח"ב סג - דע: פי 'עקב אבינו' פּששלה את בניו עשרת השבטים ל'יוסף', שלח עמהם נגון של ארץ־ישראל.

זוה סוד (בְּרֵאשִׁית מֵג, יא): **"קחו מזמרת הארץ בכליכם"** וכו' - בחינת 'זמר ונגון' ששלה על־ידם ל'יוסף', וכמו שפרש רש"י: **"מזמרת - לשון זמר"** וכו' [שהכל מזמרים עליו כשהוא בא לעולם].

פי דע: פי כל רועה ורועה, יש לו 'נגון מיוחד' לפי ה'עשבים' ולפי ה'מקום' שהוא רועה שם.

פי כל בהמה ובהמה, יש לה 'עשב מיוחד' שהיא צריכה לאכלו. גם אינו רועה תמיד במקום אחד. ולפי ה'עשבים' וה'מקום' שרועה שם, פן יש לו 'נגון' - פי כל 'עשב' ו'עשב' יש לו 'שירה' שאומרה, שזה בחינת **"פרק שירה"**. ומ'שירת העשבים', נעשה 'נגון של הרועה' וכו'.

ועל־ידי שה'רועה' יודע ה'נגון' - הוא נותן פה בה'עשבים'! - ואזי יש מרעה לבהמות, ויש לבהמות לאכל.

גם ה'נגון', הוא טובה לה'רועה' בעצמו!

פי מחמת שהוא תמיד בין בהמות, היה אפשר שימשיכו ויורידו אותו מבחינת **"רוח האדם"** (קהלת ג, כא) ל'**רוח־הבהמיות**' (שם), עד שירעה הרועה את־עצמו (רש"י בְּרֵאשִׁית לו, יב).

ועל־ידי ה'נגון' נצול מזה! - פי ה'נגון' הוא ה'תבררות הרוח' שמבררין 'רוח האדם' מן 'רוח הבהמה', פי זהו עקר ה'נגון': **ללקט ולברר ה'רוח' טובה', כמבאר במקום־אחר (לקוטי־מזהרין ח"א נד, ו).** ועל־פן על־ידי ה'נגון' נצול מ'רוח־הבהמיות'.

ויש חלוקים רבים ב'נגינה'! - פי יש נגון שלם, ויש נגון שהוא בכמה פבות, ויכולים לחלקו לכבות וענינים.

ודע: שה'מלך' יש לו כל ה'נגון' פלו בשלמות, אבל השרים אין להם רק איזה חלק ב'נגון', כל אחד לפי מקומו.

ועל־פן אמר דניאל לנבוכדנצר (דניאל ד, יז): **"אנת הוא אילנא וכו', ומזון לכלא בה"** - פי 'נבוכדנצר' שהיה 'מלך' ויש לו כל ה'נגון', על־פן על־ידו נמשך כל ה'מזון' - פי ה'מזון' נמשך על־ידי ה'נגון' כנ"ל.

ועל־פן 'עקב אבינו', אף שלא היה יודע אז שהוא 'יוסף', רק כפי מה שספרו לו ה'שבטים' הנהגותיו של 'יוסף' - שלח לו 'נגון' השיך לשר כמותו, כפי מה ששמע מבניו דרכיו והנהגותיו - פי 'עקב' רצה לפעל אצלו על־ידי ה'נגון' מה שהיה צריך, על־פן שלח לו אותו: ה'נגון של ארץ־ישראל'.

וזוה שאמר לבניו: **"קחו מזמרת הארץ בכליכם"** - הינו: שיקחו בחינת ה'נגון' הנ"ל, שהוא בחינת **"זמרת הארץ"** כנ"ל - ב'פלים' שלהם.

"והורידו לאיש מנחה, מעט צרי, מעט דבש, נכאת ולט, בטנים ושקדים" - הם בחינת 'משקולות ומדות ה'נגון' - פי ה'נגון' נעשה מ'מדולי הארץ', כנ"ל.

[ב'תיי־מוהרין] תקפה: פעם־אחת ספרו לפני רבנו ז"ל: מנסיעת הרב הקדוש מברדיטשוב ז"ל ליאס, ואיך שאסף שם קמון הרבה! - אמר רבנו ז"ל: **"נגון טוב מזה! ובפרט נגון של ארץ־ישראל בודאי טוב מזה!** - אם היו לוקחין בעל 'תאות־קמון' שעליו דרשו רז"ל (בְּרֵאשִׁית נד, על דברים ו, ה): **"וּבְכָל מֵאדָּךְ - יש לך אדם שממונו תביב עליו מגופו"** - אף־על־פי־כן אם היו מראין לפניו 'נגון של ארץ־ישראל', היה נתבטל אצלו כל תאותו אל הממון].

"וכסף משנה קחו בידכם" (בְּרֵאשִׁית מֵג, יב) - ענין 'שפע כפולה' -

מב. ח"א נח, ד - 'יוסף' שזכה ל'ברית', כתיב בה (בְּרֵאשִׁית מא, מג): 'וירפב אותו במרפבת המשנה'.

הַיָּנוּ (שְׁמוֹת טז, ה): "מִשְׁנֵה עַל אֲשֶׁר יִלְקְטוּ יוֹם יוֹם" - שְׁעַלְיָדֵי בְּרִית' זֹכֶה לְשִׁפְעַ כְּפֹלָה'. (עֵינ עוֹד לְעִיל בְּפִסּוֹק: "וַיִּרְכַּב אוֹתוֹ בְּמִרְכַּבַּת הַמִּשְׁנֵה". בְּרִאשִׁית מֵא, מו.)

מג. ח"ג מ, בסוף - "אִין אָדָם מֵת וְחָצִי תֵּאוֹתוֹ בְּיָדוֹ" (קִהְלֶת־דָּבָר א). נִמְצָא: שְׂאִין מִמְלֵא תֵּאוֹתוֹ וְרִצּוֹנוֹ בְּמִמּוֹן לְעוֹלָם, בִּי תָמִיד חֶסֶד לוֹ.

אָבֵל יֵשׁ בַּחֲנִינֵת 'שִׁפְעַ כְּפֹלָה', בַּחֲנִינֵת (אִיּוֹב כב, כה): "וְכִסְף תּוֹעֲפוֹת לָךְ", שֶׁהוּא לְשׁוֹן 'כְּפֹלָה'. נִמְצָא: שְׁבֻזָּה ה'שִׁפְעַ' נִתְמַלֵּא רִצּוֹנוֹ, מֵאֲחֵר שֶׁהִיא 'כְּפֹלָה' (וְלֹא סִים רַבֵּנוּ ז"ל - וְעֵינ לְקוּטִי־הַלְכוּת, בְּרִכְתֵּי־הַמִּזּוֹן ד, טזיז).

"וְאֵיל שִׁדְיֵי יִתֵּן לָכֶם רַחֲמִים" (בְּרִאשִׁית מג, יד)

מד. ח"ג ה, ב-ג - עֵקֶר הַתְּפִלָּה הִיא רַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים' (אָבוֹת פ"ב מ"ג). וְעֵקֶר הַרַחֲמִים תְּלוּי בְּדַעַת' - כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (ישעיה יא, ט): "לֹא יִרְעוּ וְלֹא יִשְׁחִיתוּ בְּכֹל הָרַקְדָּשִׁי, בִּי מְלֵאָה הָאָרֶץ דַּעַת אֵת ה' כַּמִּים לַיָּם מְכַסִּים" - בִּי לְעֵתִיד יִגְדֵל הַדַּעַת, וְאֵז לֹא יִהְיֶה שׁוֹם הַזֶּקֶק וְאֲכַזְרִיּוֹת, בִּי יִתְפַּשֵּׁט הַרַחֲמָנוּת עַל־יָדֵי הַדַּעַת.

וְלַפְעָמִים כְּשֶׁהִסְטֵרָא־אֲחֵרָא יוֹנֵקֵת מִן הַרַחֲמָנוּת' - אֵזִי הֵם מִמְּשִׁיכִין לְעֵצְמָן הַרַחֲמָנוּת, וְאֵזִי נִתְמַעֵט הַרַחֲמָנוּת אֲצִלְנוּ. וְאִפְלוּ מְעַט הַרַחֲמָנוּת שֶׁנִּשְׁאָר, הוּא בְּבַחֲנִינֵת 'אֲכַזְרִיּוֹת'.

בִּי עַל־יָדֵי שֶׁהֵם יוֹנֵקִים מִן הַרַחֲמָנוּת' - נִתְקַלְקַל הַרַחֲמָנוּת וְנִעֲשֶׂה 'אֲכַזְרִיּוֹת', בִּי רַחֲמֵי רִשְׁעִים אֲכַזְרִי' (מְשָׁלִי יב, י). וְעַל־כֵּן גַּם מְעַט הַרַחֲמָנוּת הַנִּשְׁאָר אֲצִלְנוּ, הוּא בְּבַחֲנִינֵת 'אֲכַזְרִיּוֹת' - בִּי נִתְקַלְקַל עַל־יָדֵי שֶׁהֵם יוֹנֵקִים מִן הַרַחֲמָנוּת חֶסֶד־וְשִׁלּוּם.

וְזֶה בַּחֲנִינֵת (אִיכָּה ד, ג): "גַּם תִּנְיָם חֲלָצוּ שֵׁד" - זֶה בַּחֲנִינֵת רַחֲמָנוּת דְּסִטְרָא־אֲחֵרָא, בַּחֲנִינֵת: "כְּשֵׁד מְשֻׁדִּי" (ישעיה יג, ו).

בִּי 'שִׁדְיֵי' הוּא בַּחֲנִינֵת רַחֲמָנוּת דְּקַדְשָׁה, בְּבַחֲנִינֵת (בְּרִאשִׁית מג, יד): "וְאֵיל שִׁדְיֵי יִתֵּן לָכֶם רַחֲמִים" - שֶׁהוּא בַּחֲנִינֵת 'תְּפִלָּה', שֶׁהוּא 'שִׁדְיֵי' דְּהַמְעַרְכוּת'.

וְעַל־יָדֵי "שֵׁד מְשֻׁדִּי", בַּחֲנִינֵת רַחֲמָנוּת דְּסִטְרָא־אֲחֵרָא, בַּחֲנִינֵת: "גַּם תִּנְיָם חֲלָצוּ שֵׁד" - עַל־יָדֵי־זֶה: "בֵּת עַמִּי לְאֲכַזֵּר" (אִיכָּה שָׁם).

בִּי עַל־יָדֵי־זֶה שֶׁהֵם יוֹנֵקִים מִן הַרַחֲמָנוּת, עַל־יָדֵי־זֶה גַּם מְעַט הַרַחֲמָנוּת הַנִּשְׁאָר אֲצִלְנוּ - נִפְגָּם וְנִעֲשֶׂה אֲכַזְרִיּוֹת, כִּנ"ל. וְעַל־יָדֵי־זֶה נִפְגָּם הַדַּעַת, וְאֵזִי הֵם יוֹנֵקִים חֶסֶד־וְשִׁלּוּם מִפְּגָם־הַדַּעַת וְכו'.

וְכִשְׁהַדַּעַת נִפְגָּם חֶסֶד־וְשִׁלּוּם - מְזַה בָּא חֶסֶד־וְשִׁלּוּם 'תֵּאוֹת־נְאוּה' וְכו'.

וְאֵזִי כִּשְׁנִפְגָּם הַרַחֲמָנוּת וְהַדַּעַת' - אִי־אֲפֹשֶׁר לְהַתְּפַלֵּל בְּבַחֲנִינֵת רַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים'. וְאֵזִי הַתְּפִלָּה בְּבַחֲנִינֵת דִּין, וְהַסְטֵרָא־אֲחֵרָא בּוֹלְעֵת הַתְּפִלָּה חֶסֶד־וְשִׁלּוּם.

בִּי עֵקֶר יִנִּיקֵת הַסְטֵרָא־אֲחֵרָא הִיא מְבַחֲנֵת דְּיָנִים, שֶׁהֵם 'מַחֲיִר־דְּקִטְנוּת' וְכו'. בַּחֲנִינֵת אֱלֹקִים, כִּידוּעַ, וְעַל־כֵּן הֵם נֶאֱחָזִין בַּתְּפִלָּה זו, וְבוֹלְעֵין אוֹתָהּ חֶסֶד־וְשִׁלּוּם.

וְאֵז צְרִיכִין 'בְּעַל־פֶּחַ גְּדוּל', שְׂיוּכַל לְהַתְּפַלֵּל 'תְּפִלָּה בְּבַחֲנִינֵת דִּין' וְכו'. כְּמוֹ בַּעַת שֶׁהִיא מְעַשֶׂה זְמֵרִי, שֶׁהַצֶּדֶק 'פִּינְחָס' לְהַתְּפַלֵּל 'תְּפִלָּה בְּבַחֲנִינֵת דִּין'.

בִּי כְּשֶׁזֶה ה'בְּעַל־פֶּחַ' מִתְּפַלֵּל 'תְּפִלָּה בְּבַחֲנִינֵת דִּין', וְאֵזִי הַסְטֵרָא־אֲחֵרָא רוֹצֵה לְבַלְעַ אוֹתָהּ, כִּנ"ל - אֵזִי 'זֹאת הַתְּפִלָּה' עוֹמֵדֵת בְּבֵית־הַבְּלִיעָה שְׁלוֹ וְכו', וְאֵזִי הוּא מְכַרְח לְתַן הַקְּאוֹת, הַיָּנוּ: שֶׁהַסְטֵרָא־אֲחֵרָא מְכַרְח לְהַקִּיא וְלְהוֹצִיא כָּל הַקְּדָשׁוֹת שֶׁל הַדַּעַת וְהַרַחֲמָנוּת וְהַתְּפִלוֹת שֶׁבֹלַע וְכו', וְהוּא גַּם מְכַרְח לְהַקִּיא וְלְהוֹצִיא 'עֲצָמוֹת הַחַיּוֹת' שְׁלוֹ מִמֶּשׁ וְכו'.

[תְּפִלָּה ה]

מה. ח"ג סג - "אֵלֶּה מַסְעֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (בְּמִדְבָר לג, א). אֵיִתָּא בְּמִדְרָשׁ (מוֹבָא בְּעִשְׂרֵה־מֵאֲמָרוֹת לְהַרְמ"ע מִפֶּאנּוּ): "שִׁמְסְעֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" - דְּהַיָּנוּ הַנְּסִיעוֹת שֶׁבְּנֵי־יִשְׂרָאֵל נוֹסְעֵין מִמְּקוֹם לְמְקוֹם - הֵם מְכַפְרִין עַל "אֵלֶּה אֱלֹקֵיךָ יִשְׂרָאֵל" (שְׁמוֹת לב, ד-ה) - הַיָּנוּ: עַל 'פְּגָם עֲבוּדָה־זָרָה'.

בִּי אִפְלוּ כְּשֶׁאִין עוֹבְדִין עֲבוּדָה־זָרָה, יֵשׁ פְּגָם עֲבוּדָה־זָרָה' - בִּי 'קִלְקוּל הָאֱמוּנָה' הִיא גַם־כֵּן בַּחֲנִינֵת עֲבוּדָה־זָרָה' וְכו'. וְעַל־יָדֵי הַנְּסִיעוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל, נִתְפַּסֵּר וְכו'. וְ"כֹל־זְמַן שִׁישׁ עֲבוּדָה־זָרָה בְּעוֹלָם, חֲרוֹן־אֵף בְּעוֹלָם" (סְפָרִי רָאָה).

נִמְצָא: כְּשֶׁנִּתְפַּסֵּר פְּגָם עֲבוּדָה־זָרָה' - נִמְתַּק הַחֲרוֹן־אֵף, וְנִמְשָׁךְ רַחֲמָנוּת'.

ועקר ה'רחמנות' - הוא בבחינת (בראשית מג, יד):
"וְאֵל שִׂדְיֵי יִתְּן לָכֶם רַחֲמִים" - "לָכֶם"
דיקא, הינו: ש'השם יתברך' יתן לנו ה'רחמנות',
שימסר את ה'רחמנות' בידינו.

פי אצלו יתברך יכול להיות: שגם החולאת
הקשה וכל היסורין הם ה'רחמנות' שלו, פי
בודאי כל מה שהשם יתברך עושה להאדם,
אפלו יסורין קשים, הכל הוא רק רחמנות'.

אבל אנו מבקשים: "שיתן וימסר בידינו את
ה'רחמנות'!" - פי אין אנו מבינים ה'רחמנות' שלו,
וגם אין אנו יכולין לקבל אותו ה'רחמנות' שלו
הנ"ל. רק שהשם יתברך יתן בידינו את
ה'רחמנות' - שאנחנו בעצמנו נרחם עלינו,
ואצלנו ה'רחמנות' בפשיטות, להתרפא מן החלי
וכיוצא בזה.

וזוהו: 'ישרא"ל' - ראשי-תבות: "א"ל ש"ד"י
'יתן לָכֶם רַחֲמִים" - כנ"ל - פי ה'רחמנות'
נעשה על-ידי "מסעי בני ישראל". (עין באור על
התורה הזו - ב'לקוטי הלכות', ערוכי-תחומין ג.)

מו. לקוטי-הלכות, גרפת-השחר ה, סב -
ועלין ד'ד' בגימטריא ד"י, בחינת 'שד"י"
(תגיגה יב. שאמר לעולמו ד"י), בחינת (בראשית מג, יד):
"וְאֵל שִׂדְיֵי יִתְּן לָכֶם רַחֲמִים וְשַׁלַּח אֶת
אֲחֵיכֶם אַחֵר" וכו' - שמרמז על קץ הגאולה הזאת
(בראשית רבה צב, א), שעליו נאמר מה שהתחנן יעקב
אבינו עלינו (תנחומא מקץ י): "האומר לעולמו די,
יאמר לצרותינו די".

וזה בכלל, ובפרט!

בכלליות-ישראל - שיאמר די לצרותינו! פי כבר
משד עלינו השעבוד וארץ עלינו הגלות מאד מאד,
ובודאי סוף כל סוף יאמר די לצרותינו וימהר
לנאלנו גאלת עולם וכו'.

וכן בפרטיות אצל כל אחד - ובפרט אותן
שהתחילו קצת, וכבר העלה אותם הצדיק-האמת
ממקום שהעלה אותם, באשר יודע כל אחד בנפשו,
ואף-על-פי-כן עובר עליהם בכל פעם ובכל יום וכו'
מה שעובר עליהם, וצריכים לבטח בכחם של
'זקנים-דקדשה' שעוסקים לחזק את הרצון,
וממשיכים עלינו בחינת 'דוד משיח' - שיאמר
'די' לצרות-הנפש' וכו', של כל אחד בפרטיות.

מוז. לקוטי-הלכות, מזוזה ג, ז - וזה בחינת
שם 'שד"י' שכותבין על המזוזה. פי שם 'שד"י'
הוא בחינת 'צדיק' (זהר פנחס רנח.) - זה בחינת (תהלים
לז, כא): "צדיק חונן ונותן" - בחינת 'בעל-צדקה'
שממשיך הברכה, בבחינת (מלאכי ג, י): "והריקתי
לכם ברכה עד בלי די" - שזהו בחינת 'שד"י' (תגיגה
יב. שאמר לעולמו ד"י), בחינת (בראשית מג, יד): "וְאֵל
שִׂדְיֵי יִתְּן לָכֶם רַחֲמִים" - ששם 'שד"י'
משפיע ברכה וחיים ורחמים עד בלי די.

"אלקים יחנה בני" (בראשית מג, ט)

מת. ח"א א - איש הישראלי צריך תמיד
להסתכל בה'שכל' של כל דבר, ולקשר עצמו אל
ה'חכמה' וה'שכל' שיש בכל דבר - כדי שיאיר לו
ה'שכל' שיש בכל דבר, להתקרב להשם-יתברך
על-ידי אותו הדבר.

פי ה'שכל' הוא אור גדול, ומאיר לו בכל דרכיו,
כמו שכתוב (קהלת ח, א): "חכמת אדם תאיר פניו".
וה'חכמה' וה'שכל' הוא ה'חיות' של כל דבר, כמו
שכתוב (שם ג, יב): "החכמה תחיה" וכו'.

וזה בחינת 'יעקב' - פי 'יעקב' זכה ל'בכורה',
"שהוא ראשית", שהוא בחינת 'חכמה'" (זהר
משפטים קכא: תקוני-זהר ל.), כמו שכתוב (תהלים קיא, י):
"ראשית חכמה".

אך מחמת שאורי-השכל' גדול מאד - אי-אפשר
לזכות אליו, פי אם על-ידי בחינת 'נו"ך', שהוא
בחינת 'מלכות' וכו'.

ואזי מקבלת ה'מלכות', שהיא בחינת 'נו"ך' -
'חיות' מן ה'חכמה' שהיא בחינת 'חי"ת' - ונתחבר
ונתקשר הח' והנ', ונעשה "אור הלבנה פאור
החמה" (ישעיה ל, כו).

ועלין 'יעקב' שהוא בחינת ה'שכל' כנ"ל - זכה
ל'ח"ן' - כמו שכתוב (בראשית לג, יא): "פי חנני
אלקים".

ועלין ברך את השבטים ב'ח"ן', כמו שכתוב (שם
שם, ה): "הילדים אשר חנן" וכו'.

ובנימין לא היה אז, ועלין ברכו יוסף ב'ח"ן',
כמו שכתוב (שם מג, ט): "אלקים יחנה בני".

"הבקר אור והאנשים שלחו המה וחמריהם"
(בראשית מד, ג)

מט. ח"א לת, ב-ד-נסוף - פשפונמין
ה'דבור' - אז על-ידי הפגם, נעשה מ'דוח פיו',
רוח סערה' וכו'.

וזה בחינת (תהלים קמח, ח): "רוח סערה עשה דברו"
- שעושים ומתקנים ה'דבור', ומעלים אותו
מבחינת רוח סערה'.

ובני-אדם שדנים כל אדם לכפי-חובה, וחוקרים
תמיד על חובות בני-אדם, הם מבחינת (בראשית ה,
יג): "קץ כל בשר", כמו שכתוב (איוב כח, ג): "קץ
שם לחשך ולכל תכלית הוא חוקר" (זהר נח סג.
מקץ קצג. זהר-תקדש נח כו.) - שהוא 'חוקר' תמיד
לעשות 'תכלית וכליון' לכל דבר, ולעורר דין
ולהלשין ולקטרג וכו'.

וצריך כל אדם לראות, לאכפא סטרא ד"קץ כל
בשר", תחת הדבור של הקדשה וכו'.

וכשהוא פופף את רוחו סערה', דהינו: שהוא
נוטל ממנו כל הדבורים שנפלו לתוכו, אז: "יקם
סערה לדממה" (תהלים קז, כט).

ו'תקון הדבור', להעלות ה'דבור' לשרשה - הוא
על-ידי התורה שלומדין בצר לאדם, בעניות
ובדחקות, שהוא בחינת 'לילה'.

וחז"ל אמרו (תגינה יב): "הלומד תורה בלילה,
מושכין עליו חוט של חסד ביום".

'חסד', הוא בחינת "בקר דאברהם". כמו שכתוב
בזהר (מקץ רג. על בראשית מד, ג): "'הבקר אור' - דא
'בקר דאברהם'. 'והאנשים שלחו' - אנון 'מארי
דינין'. 'המה וחמריהם' - אנון וכל 'סטר
מסאבא'".

וכמו שכתוב (רות ג, יג): "שכבי עד הבקר".

אזי נופלים כל המקטרגים השולטים על הדבור,
ואז הדבור יוצא בשיר ושבח והלל להקדוש'
ברוך-הוא, ואז: "ברן יחד כוכבי בקר" וכו' (איוב
לח, ז).

"למה שלמתם רעה תחת טובה"
(בראשית מד, ז)

ג. ספר-המדות, דעת לג - מי שמשלמין לו
רעה תחת טובה, הקדוש-ברוך-הוא מרחם עליו,
ונותן לו שכל גדול בעבודת-הבורא.

"לכו אל יוסף, אשר יאמר לכם תעשו"
(בראשית מא, נה)

גא. עלים-לתרופה, מנתב הסתלקות
מוהרנ"ת ז"ל וצואתו - אמר לרבי נחמן
מטולטשין: "לכו אל יוסף, אשר יאמר לכם
תעשו" (בראשית מא, נה) - העקר הוא 'התקשרות
לצדיקים'.

עשרה בטבת

"בשמונה בטבת נכתבה התורה יוגית בימי
'תלמי-המלך', והיה השך בעולם שלשה ימים"
(שלחן ערוך, אורח-חיים תקפ, ב)

א. ח"א פא - לפעמים מדבר הצדיק עם
העולם שיחת חלין. והוא טובה גדולה להם - כי
יש בני-אדם שרחוקים מהתורה והדעת מאד, עד
שאי-אפשר לקרבם על-ידי 'דברי-תורה', כי אם על-
ידי 'שיחת חלין' דיקא שהצדיק מלביש בהם את
התורה.

כי על-ידי תורה ותפלה, אי-אפשר לקשרם אל
שרשם, מחמת שהם רחוקים מן האמת. כדאיתא
ב'תלמי-המלך' (מגלה ט): "כשהושיב ע"ב זקנים
לכתב לו ספר-תורה, וכתבו בלם אלקים ברא
בראשית" וכו'. כי הוא רחוק מן האמת, והצרכו
להפך את הצרופים.

כך הצדיק שרופה לקשר את המון-עם הרחוקים מן
התורה האמתיות, צריך לדבר עמהם 'שיחת חלין',
ולהלביש בהם התורה, רק שהוא מדבר ב'צרופים'.
ונקרא 'פסלת ארץ-ישראל', כי אף שהם 'פסלת
ארץ', אף-על-פי-כן יש בהם 'תורה', שהיא בחינת
'ישראל' וכו'.

ב. ח"ב צא - שיחתן של הצדיקים אמתיים
שמשיחין ומספרים 'שיחת חלין', היא יקרה
מאד מאד - וכמו שאמרו רז"ל (ספח כא: עבודה-זרה
יט): "שיחתן של תלמידי-הכמים צריכין למוד".

כי הצדיק-האמת' בונה עולמות החרבין, ומגביה
'חכמה-תתאה' ומקשרה ל'חכמה-עלאה', על-ידי
שיחתו וספורי דבריו שמדבר עם 'המון-עם'.

כי השכל של 'המון-עם' שאינם מקשרים אותו
להשם-יתברך, הוא נפרד מ'חכמה-עלאה'. אבל

ה'צדיקהאמת' מקשר ה'שכל' של ה'המון', אפלו ה'שכל' וה'חכמה' של ה'רשע', להשם יתברך.

וזה ענין מה שהצדיקים מדברים עם אנשים שאינם הגונים, או אפלו עם עכו"ם וכו' - כי כשהצדיק מדבר עם רשעים, והצדיק מגביה שכלו ומקשרו להשם יתברך, אזי מעלה ומקשר שכלם ממקום שהם להשם יתברך.

כי ה'צדיקהאמת' - מצמצם שכלו, ומדבר עמו בחכמה נפלאה ובמלאכה גדולה, ומקשר כל הדבורים להשם יתברך, ועל ידי זה מביאם לידי 'תשובה'.

וזה בחינת (דברים לג. א): "והם תכו לרגלך ישא מדברתיך", ודרשו רז"ל (בבא בתרא ח.): "אלו תלמידי חכמים שהולכים ומכתתים רגליהם מעיר לעיר, ונושאים זנותנין בדבריו של מקום".

כי ה'צדיקים האמתיים' מדברים לפעמים עם רשעים, ומספרים עמהם מעסקי מלחמות, וכיוצא בזה מעסקי העולם - אך הוא מלביש בזה האור הגדול של התורה - כי הוא מלביש 'אורה' בתורה גדולה, עד שמלבישו בדברים הללו, וה'אורה' מתלבש בצרופים אחרים.

כי אם היה הצדיק מדבר תכף תורה בפרוש עם הרשע, והיו מגליון לו תורה כמות שהיא - היה יכול להתפקר יותר, והיה נעשה רשע יותר - כי היה נעשה אצלו 'סממות' חסו שלום, כי הוא רחוק מן התורה.

כי "צדיקים ילכו בם ופשעים יכשלו בם" (הושע יד. י). כי "זכה נעשה לו סם חיים, לא זכה נעשה לו סם מות" (יומא עב.).

ועל כן צריכין להלביש לו התורה בצרופים אחרים כי אם היו פותבין התורה כמות שהיא - היה מתפקר יותר וכו'.

וכמו שמצינו ב'תלמי המלך' (מגלה ט.): "כשהושיב שבועים ושנים זקנים, ונתן השם יתברך בלב כל אחד ואחד להלביש התורה בצרופים אחרים, וכתבו: 'אלקים ברא בראשית' וכו'", וכמו שפרש רש"י שם.

ועל כן צריכין ה'צדיקים האמתיים' לדבר עם ההמון 'שיחת חליון', והם מלבישין בהם התורה, והם מקשרים אותם באלו הדבורים ממקום שהם

- כי הם אינם רחוקים מאלו הדבורים והספורים שהצדיק מדבר עמם - ועל ידי זה מקשר אותן ומעלה אותן להשם יתברך.

וזה בחינת: "שהוא נושא זנותן בדבריו של מקום" - דהינו: שהוא מדבר עם כל אחד לפי מקומו במקום שהוא, והוא 'נושא' אותן הדבורים, ו'נותן' אותם להשם יתברך - כי הוא מקשרם לשרשם, לבחינת 'חכמה עלאה' וכו'.

ג. לקוטי הלכות, קריאת שמע ד, יב - על פי התורה 'בקרוב עלי מרעים' (ח"א לו): "מפי עליון לא תצא" (איכה ג. לח) כי אם 'אור פשוט' - אך לפי בחינת ה'פלי המקבלי האור, כך נצטיר האור בתוכו. אם הפלי בשלמות, אזי נצטיר האור לברכה וכו', ולהפך להפך חסו שלום וכו'.

כי ה'אור הפשוט' הבא מלעיל - הוא בחינת 'קמיץ וסתיים'. אך לפי בחינות הפלי המקבליים, הוא בחינת 'ציר' - שנצטיר ה'אור' לפי בחינת ה'פלי'.

וזהו בחינת "עשרה בטבת" - בחינת ה'שלש צרות' שארעו בטבת, שחושב שם בהסליחות (לעשרה בטבת): "שמת עזרא הסופר, ונכתבה התורה יונית בימי תלמי המלך, והתחיל חרבן בית המקדש".

כי בלם הם בחינה אחת, בחינת פגם הנ"ל - הינו: שקשה לציר האור לברכה, מחמת ה'שלש צרות' הנ"ל.

כי "מת עזרא הסופר" - שבגדל קדשתו היה פותב הספרות בקדשה גדולה, והיה מציר האור לברכה בודאי - ועכשו מי יקום בעדנו?!

ואיך מוצאין 'סופר' כזה - שיכתב ויציר לנו אותיות התורה הקדושה, בבחינת 'ברכה' - עד שכל העוסקים בספרות זו, יאיר עיניהם בהתורה, ובנקל יצירו האור לברכה - כי כבר נצטיר לטובה על ידי הסופר ההגון.

ולא די שאבדנו סופר כזה, שהוא 'עזרא הסופר', שהיה מציר בכתבתו, האותיות של התורה, לברכה - אף גם בעזונותינו הרבים "נכתבה התורה יונית" - שהוא ההפך ממש מ'כתיבת ספרות' של 'עזרא הסופר' - מהפך אל הפך.

ד. 'עלים-לתרופה', מכתב הסתלקות מוהרנ"ת ז"ל - לפני הסתלקותו ביום 'עשרה בטבת' שנת תר"ה - אמר מוהרנ"ת ז"ל: "שלשה צרות היו בטבת - בו מת עזרא-הסופר, ונכתבה תורה יונת, ונבקעה העיר". [וסמוך מלך בבל על ירושלים] (סליחות לעשרה-בטבת).

ואמר בזה הלשון: נו - אז 'עזרא-הסופר' גייט אוועק, און 'טרייף-פסול' איז זיך מתגבר, אזויפיל ווי סע [ס'אייז] היינט דא אלפים ורבבות 'טרייף-פסול'!

נאר איך האף, אז 'איינ בלעטל' פון 'ספרי רבנו' - וועט זיין א תקון אוף אלדינג [אלעס]!

נו - זאג איך אייך אן, אז אייער עובדא זאל זיין, איר זאלט דרוקן די ספרים, ס'זאל זיין 'יפוצו מעינתיה חוצה' (משלי ה, טז)!

איר זאלט זיין שטארק, מיט 'געלט', און מיט 'רצון', און מיט 'טרחא'!

[נו - כש'עזרא-הסופר' מסתלק, ו'טרף-פסול' מתגבר כל-כך, כמו שיש היום אלפים ורבבות 'טרף-פסול'!

רק אני מקנה: ש'דף אחת' מ'ספרי-רבנו' - יהיה תקון על הכל!

נו - אני מזהיר אתכם: שעסקכם יהיה, להדפיס את הספרים, שיהיה: 'יפוצו מעינתיה חוצה' (משלי ה, טז) - שתהיו חזקים: ב'מזון', וב'רצון', וב'טירחא'!. (עין ב'פרקראות-להקמה' ח"א סא)

פי הם בודאי מצירים אור התורה להפך, על-ידי פתיבתם והעתקתם - שמזה נמשך כל האפיקורסות והכפירות של המחקרים והפילוסופים "שמהפכים דברי אלקים חיים" (ירמיה כג, לו), ומהפכים דברי התורה-הקדושה, לאפיקורסות וכפירות שלהם רחמנא-לצלן.

ועל-כן הם רוצים להנד את הבנים בלמוד מקרא לבד, בלי פרוש רבותינו ז"ל שבגמרא ומדרשים ואגדות - פי הם רוצים לציר חס-ושלום 'אור-התורה', כפי בליהם הרעות, כפי מחיהם הפגומים והמקלקלים מאד מאד, על-ידי רבוי תאות-נאוף שהם משקעים בה מאד, כמפרסם, וכאשר הם יודעים בעצמם.

ועל-כן אינם רוצים שיעסקו בניהם, בגמרא ומדרשים של רבותינו ז"ל, שכבר התחילו לציר 'אור-התורה' קצת, ולפרשה לטובה.

וזה בחינת: "חרבן בית-המקדש" - פי בבית-המקדש היו כהנים עוסקים בעבודתם, ועל-ידי-זה היה ממשיכין כל ההשפעות והפרכות, פי היו מצירים האור לברכה.

פי "ה'כהנים' הם מבחינת 'קמץ', בחינת (ויקרא ה, יב): 'וקמץ הכהן' (תקוני-זהר' ה, יט: ככו), ויש להם כח על-ידי עבודתם - להמשיך האור מבחינת 'קמץ', ל'צירי' - לצירו בבחינת 'ברכה' - שזהו בחינת 'ברכת-כהנים', שמסרה התורה להם לברך את ישראל - פי הם יכולים להמשיך האור מ'קמץ' ל'צירי', לצירו לברכה.

לקוטי תפלות על התורה - פרשת מקץ

תפלות בענין: מקץ שנתים ימים - תקופות הימים והשנים | ובלעדיך לא ירים איש את ידו ואת רגלו - הארת הידים ורגלים, המחאת-כף ורקודין | פי נשני אלקים את כל עמלי ואת כל בית אבי - לשפח היחוס-משפחה, והעמל בעבודת-השם | ויוסף הוא השליט על הארץ - מי מושל בי צדיק | ואל-ש-די יתן לכם רחמים

אבינו אב הרחמן, המרחם רחם נא עלינו, ותן בלבנו בינה, להבין ולהשכיל, לשמע כלמד וכללמד, לשמור ולעשות ולקיים, את כל דברי תורתך באהבה. עד שנוזפה להשיג 'אורות המקיפין העליונים', שהם עקר שעשוע

☉ [א] לקוטי-תפלות ח"ב ז ☉
(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ג, פי מרחקם ינהגם - לעיל 'פרשת מקץ' אות ה)
"ויהי מקץ שנתים ימים" (בראשית מא, א)
שנוזפה להשיג בעולם-הזה - 'אורות המקיפין העליונים' של עולם-הבא, הנקראים 'תקופות-הימים' ו'תקופות-השנים'

☪ [ב] לקוטי תפלות ח"א י ☪

(על פי לקוטי מוה"ר"ן ח"א י, זאלה המשפטים -
לעיל 'פרשת מקץ' אות כג)

"וּבְלַעַדֶּיךָ לֹא יָדִים אִישׁ אֶת יָדוֹ וְאֵת רֵגְלוֹ"
(בראשית מא, מד)

שְׁנֹזְכָה לְהַמְשִׁיךְ הַרוּחַ-הַקֹּדֶשׁ שֶׁל הַצְדִּיקֵי-אֱמֶת לְתוֹךְ
יְדֵנוּ וְרֵגְלֵנוּ, וְלִתְקַן 'פְּגַם הַיָּדִים וְהַרְגָלִים', וְלְהַאִיר
הַיָּדִים וְרֵגְלִים עַל-יְדֵי הַמַּחְאֵת-כַּף וְרִקְוֵדִין דְּקַדְשָׁה

וְתַעֲזְרֵנִי לְהַתְקַשֵּׁר בְּאֱמֶת, עִם רוּחַ-
הַקֹּדֶשׁ שֶׁל צְדִיקֵי-אֱמֶת.
וְאֲזַכֶּה לְשֹׂאב וּלְהַמְשִׁיךְ לְתוֹךְ לְבִי, אֶת
רוּחַ-הַקֹּדֶשׁ שֶׁל צְדִיקֵי-אֱמֶת.

וְעַל-יְדֵי-זֶה אֲזַכֶּה לְיִשָּׁר לְבַב בְּאֱמֶת,
שִׁיְהִיָּה לְבִי נְכוּן עִם ה'
תְּמִיד, בְּאֱמֶת וּבְאֲמוּנָה-שְׁלֵמָה, וּבַעֲנוּה
אֲמֵתִיּוֹת.

וְאֲזַכֶּה בְּרַחֲמֶיךָ, שִׁיְהִיָּה נִמְשָׁךְ הַרוּחַ-
הַקֹּדֶשׁ הַזֶּה, לְתוֹךְ יְדֵי וְרֵגְלֵי. עַד
שֶׁאֲזַכֶּה לְתַקַּן 'פְּגַם הַיָּדִים וְהַרְגָלִים', לְגַלּוֹת
וְלְהַאִיר 'הָאֶרֶת הַיָּדִים וְהַרְגָלִים'.

עַד שִׁיתְעוֹרֵר לְבִי בְּשִׂמְחָה גְדוֹלָה לְשִׂמְךָ
הַגְּדוֹל בְּאֱמֶת, עַד שֶׁתִּתְפַּשֵּׁט הַשִּׂמְחָה
הַקְּדוּשָׁה לְתוֹךְ יְדֵי וְרֵגְלֵי, עַד שֶׁאֲזַכֶּה
לְהַמְחָאֵת-כַּף וְרִקְוֵדִין דְּקַדְשָׁה, בְּאִפְן
שְׁנֹזְכָה לְהַמְתִּיק דִּינִים מֵעֲלֵינוּ וּמֵעַל כָּל
עַמֵּךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל, עַל-יְדֵי מַחְאֵת-כַּף
וְרִקְוֵדִין דְּקַדְשָׁה, וְאֲזַכֶּה בְּרַחֲמֶיךָ לְנִשְׂא
וְלְהַרִים וְלְהַעֲלוֹת אֶת יְדֵי וְרֵגְלֵי, לְנִקּוּתָם
מִכָּל פְּגָם.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, "חִזַּק יָדִים רַפּוֹת,
וּבְרַפִּים פּוֹשְׁלוֹת תְּאַמֵּץ", וּתְרַחֵם
עָלַי, וְתַטְהֵר וְתַקְדֵּשׁ אֶת יְדֵי וְרֵגְלֵי, וְתֹאמֵר
"לְאֲסוּרִים צְאוּ", וְאֵל תִּתֵּן לְמוֹט רֵגְלֵי,
וְתוֹצִיא אֶת רֵגְלֵי מִמְּאָסֶר, וְרֵגְלִים אֲשֶׁר
יָרְדוּ לְמוֹת, תוֹצִיאָם לְבֵטַח מֵהֶרֶה בְּרַחֲמֶיךָ
הַרְבִּים, מִמּוֹת לַחַיִּים, וַיִּקֵּם בִּי מִקְרָא

וְתַעֲנוּג עוֹלָם-הַבָּא, שֶׁהֵם אֲרִיכַת הַיָּמִים
וְהַשָּׁנִים, חַיִּים טוֹבִים וְאֲרוּכִים בְּאֱמֶת, שֶׁהֵם
הַמְקִיפִים שְׁלֹמְעֵלָה מֵהַזְמַן, שֶׁהֵם רַב טוֹב
הַצִּפּוֹן וְנִגְנוּז לִירְאִיָּה.

אֲשֶׁר כָּל הַזְמַן שֶׁל כָּל הָעוֹלָם-הַזֶּה, מֵה
שִׁיְהִיָּה, וּמֵה שִׁיְהִיָּה, אֵינוֹ עוֹלָה
כָּלֵל כְּנֶגֶד יוֹם אֶחָד וְאֶפְלוּ כְּנֶגֶד שְׁעָה אַחַת
שֶׁל הָעוֹלָם-הַבָּא, שֶׁהוּא לְמַעַלְהֵ-מֵהַזְמַן,
שֶׁהוּא יוֹם שֶׁכָּלוּ אֶרֶךְ וְטוֹב, אֲשֶׁרֵי מִי
שִׁיזְכֶּה לָזֶה.

חַוִּים וְחַמַּל עָלַי, וְזַכֵּנִי לְעַבֵּד אוֹתְךָ
בְּתַמִּימוֹת גְּדוֹל, בְּאֱמֶת וּבְאֲמוּנָה-
שְׁלֵמָה וּבַפְּשִׁיטוֹת גְּמוּרָה, עַד שֶׁאֲזַכֶּה לְעַבֵּד
וְלַעֲלוֹת עַל כָּל הַחֲכָמוֹת שֶׁבַּעֲוֹלָם, שִׁיְאִיר
עָלַי 'הָאֶרֶת הַרְצוּן-הָעֲלִיּוֹן, וְאֲזַכֶּה לְכַסֵּף
וְלְהַשְׁתוֹקֵק וְלְהַתְנַעֵנֵעַ אֵלֶיךָ בְּאֱמֶת, בְּרִצּוֹן
מִכָּלֵג מְאֹד מְאֹד בְּלִי שְׁעוֹר.

וְאֲזַכֶּה לַחַיִּי עוֹלָם-הַבָּא, לְיוֹם שֶׁכָּלוּ
אֶרֶךְ וְטוֹב, וְנִזְכָּה וְנִחְיָה וְנִרְאָה,
וְנִירַשׁ טוֹבָה וּבִרְכָה, לְשָׁנֵי יְמוֹת הַמְּשִׁיחָה,
וְלַחַיִּי הָעוֹלָם-הַבָּא.

וְאֲזַכֶּה בְּרַחֲמֶיךָ, לְהַשִּׁיג וְלְהַרְגִישׁ חַיִּי
עוֹלָם-הַבָּא - בְּעוֹלָם-הַזֶּה,
וְלִרְאוֹת עוֹלָמִי בְּחַיִּי, שֶׁאֲזַכֶּה לְהַשִּׁיג
'תְּקוּפוֹת-הַיָּמִים' וְ'תְּקוּפוֹת-הַשָּׁנִים'.
לְהַשִּׁיג בְּעוֹלָם-הַזֶּה, ה'מְקִיפִים' שֶׁל עוֹלָם-
הַבָּא הַנִּקְרָאִים 'יָמִים', וְה'מְקִיפִים'
הַנִּקְרָאִים 'שָׁנִים'.

וְתִשְׁפִיעַ עָלֵינוּ שְׁפַע הַכֶּתֶר עֲלִיּוֹן
דְּקַדְשָׁה, וְשֵׁם תְּטַהֲרֵנוּ מִכָּל
חַטָּאתֵינוּ וְעוֹנוֹתֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ, וְיִתְהַפְּכוּ שֵׁם
כָּל עוֹנוֹתֵינוּ לְזָכוֹת.

שפתוב: "רגלי עמדה במישור". וידיים פגומים המלכלכים בכמה מיני לכלוכים ופגמים רבים מאד, תרחם עליהם לנקותם ולטהרם, ותוציאם מטמאה לטהרה.

ותמחל ותסלח לי ברחמיך הרבים, על כל מיני פגמים שפגמתי בידי וברגלי. ותזכה אותי מעתה, שיהיו ידי ורגלי, קדושים וטהורים מכל מיני פגמים שבעולם.

ותהיה בעזרי. שאזכה לעשות מצוות רבות בידי וברגלי, בכל עת ובכל שעה, באפן שאזכה להרים את ידי ואת רגלי, לשרשם שבקדשה, ותתגלה הארתם הגדולה, ואזכה להמחאת-פה ורקודין דקדשה.

☉ [ג] לקוטי-תפלות ח"א צו ☉
 (על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א צו, 'אלקים אל דמי' -
 לעיל 'פרשת מקץ' אות כט)
"פי נשני אלקים את כל עמלי ואת כל בית אבי"
 (בראשית מא, נא)

שנזכה לשכח בשעת התפלה, יחוס משפחתנו ובית-אבינו, וכל מיני מחשבות ופגמות של גדלות והתנשאות, ויגיעתנו ועמלנו בעבודת-השם - ולגרש כל המחשבות הטורדות ורעיונות המבלבלים - ונדע שפלותנו באמת - ועל-ידי-זה נזכה למשל בתפלותינו, שיהיה לנו כח לפעל בתפלתנו כל מה שנרצה

ובבן באתי לפניך שומע תפלה, הבוחר בתפלת עמו ישראל ברחמים, ומתאוה לתפלתן של ישראל, אשר רק בשביל זה בראת עולמך יש מאין המחלט בעשרה-מאמרות, לפי שצפית וראית שאתה עתיד להתעדין ולהתענג ולהשתעשע בתפלתן של עמך ישראל.

על-כן, רחם עלי, ועל חברתנו, ועל כל עמך בית ישראל, ותעמד לימין צדקנו, ותהיה בעזרנו בכל עת, שנזכה לגרש מאתנו, כל המחשבות הטורדות, וכל

הרעיונות המבלבלים, ובפרט בשעת התפלה.

באפן שנזכה להתפלל תפלותינו לפניך, בכל לב, בכונה גדולה, מעמקא דלבא באמת, במחשבות קדושות וזכות, שתהיה המחשבה קשורה אל כל דבורי התפלה, בקשר אמיץ וחזק באחדות גמור, ולא יעלה על לבנו שום פניה ומחשבה-זרה בשעת התפלה.

רק נזכה בשעת התפלה, להעביר מדעתנו כל הפגמות וכל המחשבות הטורדות, ולא יעלה על דעתי שום מחשבה של שטות, של איזה צד גדלות של הבל, לחשב שאני מיהם ובעל-משפחה, או להדמות בעיני שכבר היה לי יגיעה ועמל בעבודת הבורא יתברך שמו.

אך אביר חסרוני, ואדע שפלותי באמת, ואשכח את כל משפחתי ובית אבי, ואת כל מיני מחשבות שמגיע מהם איזה צד פניה של גדלות והתנשאות. רק אעמד פרוש וכאביון, ואדע פחיתותי וגריעותי ושפלותי באמת לאמתו.

אבל אהיה בטוח בהסדך הגדול, שאתה "שוכן את דפא ושפל רוח", ואתה "קרוב לנשברי לב", ובחסדך הגדול לבד ארחיב את לבי להתפלל לפניך בשמחה אמתית, אנילה ואשמחה בישועתך. באפן שתהיה תפילתי בתכלית השלמות, זכה וצחה ונכונה ושגורה בפי, באפן שתשמע ותקבל את תפלותינו ותחנונותינו ובקשותינו.

ונזכה למשל בתפלותינו, שיהיה לנו כח לפעל בתפלתנו כל מה שנרצה, אפלו לשנות הטבע. ותמלא כל משאלות

לִבְנוּ לְטוֹבָה בְּרַחֲמִים, וְתַתְּעֶדָן וְתַשְׁתַּעֲשַׁע
עִם תְּפִלוֹתֵינוּ תְּמִיד, וְעַל־יְדֵי־זֶה תִּקְיָם אֶת
עוֹלָמְךָ וְכָל אֲשֶׁר בָּהּ בְּכַח הַעֲשָׂרָה־
מְאֻמֹּת.

וְתַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ חֲסָדִים טוֹבִים תְּמִיד,
וְתַמְתִּיק וְתַבְטִיל מֵעָלֵינוּ וּמֵעַל
כָּל יִשְׂרָאֵל, כָּל הַדֵּינִים שְׁבַע־עוֹלָם. וְתַשְׁבֵּר
וְתַבְטִיל מֵעָלֵינוּ, כָּל הַגְּזֵרוֹת־קְשׁוֹת
שְׁבַע־עוֹלָם, בֵּין אוֹתָם שְׁכָבֵר נִגְזְרוּ, וּבֵין אוֹתָם
שְׂרוּצִים לְגֹזֵר חֲסִי־שָׁלוֹם.

☉ [ד] לְקוּטִי־תְּפִלוֹת ח"א ל' ☉

(על-פי לקוטי-מונהר"ן ח"א ל', וְאַתָּם תִּקְוִיו לִי מִמְּלַכַת פְּהַנִּים -
לְעִיל 'פְּרִשְׁת מִקִּץ' אוֹת לֵב)

"וְיוֹסֵף הוּא הַשְּׁלִיט עַל הָאָרֶץ, הוּא

הַמְּשַׁבֵּיר לְכָל עַם הָאָרֶץ" (בְּרַאשִׁית מ'ב, ו')

שְׁנֵזְכָה לְהַתְּקַרֵּב וּלְהַתְּקַשֵּׁר לְצַדִּיקִים־הָאֲמִתִּיִּים שֶׁהֵם
שֶׁרֶשׁ כְּלָלִיּוֹת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל - וּלְקַשֵּׁר אֶת לִבִּי,
לְדַבְּרֵי פִיהֶם הַקְּדוּשִׁים, לְנִקְדָּתָם הַקְּדוּשָׁה, שִׁימְשִׁל
וְיֵאִיר נִקְדָּתָם הַקְּדוּשָׁה, מִפִּיהֶם לְלִבִּי - וּלְבַטֵּל עַל יְדֵי
זֶה מִלְּבָנוּ, כָּל הַתְּאֻוֹת־רָעוֹת וּמַדּוֹת־רָעוֹת

וְעַתָּה מָה אַעֲשֶׂה וּמָה אֲפַעַל, לְהִיכֹן
אֲנוּם לְעִזְרָה, הַבִּיטָה בְּעֵנָיִי, כִּי
רַבּוּ מִכְּאוּבֵי וְצָרוֹת לְבָבִי. אֵךְ אֵה־עַל־פִּי־כֹן
אֲנִי מְקוּהָ וּמִיחַל לְרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וּלְחַסְדֶּיךָ
הַגְּנוּזִים. כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ צְפוֹן לְבָבִי, וְעַצֶּם
שֶׁרֶשׁ נִקְדָּתִי הַטּוֹבָה, אֲשֶׁר בְּאֵמֶת לְאֵמֶתוֹ
יֵשׁ בִּי שֶׁרֶשׁ נִקְדָּה טוֹבָה וְקְדוּשָׁה וְטַהוֹרָה,
כִּי אֲנִי מִזְרַע בֵּית־יִשְׂרָאֵל, וְנִשְׁמַתִּי
מִשְׂרֶשֶׁת בְּנִשְׁמַת הַצַּדִּיק־הָאֲמִתִּי, שֶׁהוּא
שֶׁרֶשׁ כְּלָלִיּוֹת נִשְׁמַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

עַל־כֵּן בְּאֵמֶת לְאֵמֶתוֹ, בְּפָנִימִיּוֹת שֶׁרֶשׁ
נִקְדָּתִי הַטּוֹבָה, אֲנִי צוֹעֵק אֵלֶיךָ
בְּאֵמֶת וּבְלִב־שָׁלוֹם, שֶׁתַּחֵם עָלַי, וְתַרְחֵם
עָלַי, וְתַחַנְנֵי מֵאוּצֵר מִתְּנַת־חַנּוּם, וְתַעֲזָרְנִי
לְהַסִּיר מִמֶּנִּי עֲרַלְת־לִבִּי, וּשְׁבִירַת־לִבִּי,
וְחִרְפַת־לִבִּי.

וְאַזְכָּה לְהַטּוֹת לְבָבִי אֵלֶיךָ בְּאֵמֶת
לְאֵמֶתוֹ, וּלְשַׁבֵּר וּלְבַטֵּל מִלִּבִּי כָּל
הַתְּאֻוֹת־רָעוֹת, וּמַדּוֹת־רָעוֹת, וְעַקְמִימִיּוֹת־
שְׁבֻלָב, וְרַע־הֶלֶב, וְתַחֲזִירֵנִי בַתְּשׁוּבָה־
שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ, בְּאֵמֶת וּבְלִב־שָׁלוֹם, וְאַזְכָּה
מִהָרָה לְלִב־טַהוֹר, לְלִב־טוֹב, לְלִב־קְדוּשׁ,
לְלִב־שָׁלוֹם, פְּרָצוֹנְךָ הַטּוֹב.

וּבְכֵן בָּאתִי לְפָנֶיךָ ה' אֱלֹקֵי וְאֱלֹקֵי אֲבוֹתַי,
מוֹשֵׁל בְּכָל, אֲשֶׁר בְּרֵאת עוֹלָמְךָ
בְּרָצוֹנְךָ הַטּוֹב, בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ, כְּדִי
שִׁיקְבְּלוּ יִשְׂרָאֵל אֶת הַתּוֹרָה, וְעַל־יְדֵי־זֶה
יִזְכּוּ לְמִשְׁלַח בְּךָ כְּבִיכּוֹל, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב:
"צַדִּיק מוֹשֵׁל יֵרֵאת אֱלֹקִים" וּכְתִיב:
"יִשְׂרָאֵל מִמְּשַׁלּוֹתֵינוּ".

עַל־כֵּן אוֹתָךְ אֲדַרֵּשׁ אוֹתָךְ אֲבַקֵּשׁ,
לְפָנֶיךָ אֲתַחֲנוּן, לְפָנֶיךָ אֲשַׁתְּטָה,
בְּקִידָה בְּכִרְיָעָה בַּהֲשַׁתְּחוּיָהּ, בְּכַפִּיפַת רֵאשׁוֹ,
בְּכַנִּיעַת חֵיל, בְּאִימָה, בְּיִרְאָה, בְּרַתַת וְזִיעַ,
בְּלֵב נִשְׁבֵּר וְנִדְּבָה, נֶאֱנַח וְנִדְּבָא, מִמְּשַׁךְ
וּמִמְרַט.

צוּר יִשְׂרָאֵל וְקְדוּשׁוֹ, גּוֹאֵל יִשְׂרָאֵל, רַחֵם
עָלֵינוּ לְמַעַן שְׁמֹךְ, וְזַכְּנוּ בַחֲסָדֶיךָ
הַעֲצוּמִים, לְהַתְּקַרֵּב וּלְהַתְּקַשֵּׁר לְצַדִּיקִים־
הָאֲמִתִּיִּים, שֶׁהֵם שֶׁרֶשׁ כְּלָלִיּוֹת נִשְׁמוֹת
יִשְׂרָאֵל, וְתַזְכְּנֵנִי לְדַבֵּר עִמָּם פֶּה אֶל פֶּה,
וּלְשַׁמַּע מִפִּיהֶם־הַקְּדוּשׁ, דְּבוּרִים־קְדוּשִׁים,
וְיִדְּבְרוּ עַל לִבִּי דְבָרִים הַמְּתִישְׁבִין עַל הֶלֶב.

וְאַזְכָּה לְקַשֵּׁר אֶת לִבִּי, לְדַבְּרֵי פִיהֶם
הַקְּדוּשִׁים, לְנִקְדָּתָם הַקְּדוּשָׁה.
וְתַמְשִׁל וְתֵאִיר נִקְדָּתָם הַקְּדוּשָׁה, מִפִּיהֶם
לְלִבִּי. וְעַל־יְדֵי־זֶה יִתְבַטֵּל מִלִּבִּי, כָּל
הַחֲרָפוֹת־לֵב, וְכָל הָעֲרַלְת־לֵב, וְכָל
הָעַקְמִימִיּוֹת־שְׁבֻלָב. וְיִהְיֶה לִבִּי יֵשֵׁר עִם ה'
תְּמִיד.

וּתְזַכְּנֵנִי לְקַדְּשׁ אֶת פִּי בַדְּבוּרִים־קְדוּשִׁים, וְתַעֲזֹר לִי לְתַקֵּן כָּל הַפְּגָמִים שֶׁפָּגַמְתִּי בְּפִי, עַד שְׁאֲזַכֶּה שִׁיְהִיָּה פִי "מֵלֵא בְרַבַּת ה'", וְ"מֵלֵא פִי תְהַלְתֶּךָ". וַיְהִי כִּלְי־הַשֹּׁפַע שְׁלִי, שָׁהֵם "אֲמַרִי פִי", בְּשִׁלְמוֹת גְּדוֹל. עַד שְׁאֲזַכֶּה לְהַמְשִׁיךְ תְּמִיד, שֹׁפַע־טוֹבָה וּבְרָכָה וּרְחָמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם, עַל־יַדִּי "אֲמַרִי פִי", וְתִשְׁמַע תְּפַלְתֵּנוּ תְּמִיד, וְתִבְטַל רְצוֹנְךָ מִפְּנֵי רְצוֹנֵנוּ, וְנִגְזֹר אֲמַר וַיִּקְוֶם, וְתַקִּים מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "אֲנֹכִי ה' אֱלֹקֶיךָ הַמַּעֲלֶךְ מֵאֲרֶץ מִצְרַיִם, הִרְחַב פִּיךָ וְאִמְלֵאֵהוּ".

וְתַעֲזֹרְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ, שֶׁנִּזְכֶּה מִהֲרָה לְקַדְּשֵׁת־הַבְּרִית בְּאַמֶּת, וְנִזְכֶּה לְתַקֵּן כָּל מִינֵי פְגָמ־הַבְּרִית שֶׁפָּגַמְנוּ עַד הַנָּה, וְזִכּוֹת 'יוֹסֵף־הַצַּדִּיק' שֶׁעֲמַד בְּנִסְיוֹן, וְזִכּוֹת כָּל הַצַּדִּיקִים־אֱמִתִּים שֶׁעֲמַדוּ בְּנִסְיוֹנוֹת רַבּוֹת אֵין מִסְפָּר, וְכִפּוֹ אֶת יְצָרָם לְמַעַן שְׂמֵךְ, יִגְנוּ עָלֵינוּ.

חֹסֶם וְחֲנֹנוּ וּרְחָם עָלֵינוּ, וּמֵלֵא מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ בְּרַחֲמִים, חֲנֹנוּ וְעֲנֵנוּ וְשִׁמַּע תְּפַלְתֵּנוּ, פִּי אֶתָּה שׁוֹמַע תְּפַלַּת כָּל פֶּה עֹמֵךְ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים, בְּרוּךְ אַתָּה שׁוֹמַע תְּפַלָּה. "יְהִי לְרְצוֹן אֲמַרִי פִי, וְהַגִּיזוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ ה' צוּרִי וְגוֹאֲלִי".

בְּחֵן וּבְחֶסֶד וּבְרַחֲמִים, כִּבְּן הַמִּתְחַטֵּא לְפָנֵי אָבִיו, וַיַּעֲרַב לְפָנֶיךָ שִׁיחֻוֹתֵינוּ וְתַפְלוּתֵינוּ וְתַחֲנוּנֵינוּ. וְנִזְכֶּה לְעוֹרֵר רַחֲמֶיךָ הָאֱמִתִּים עָלֵינוּ, וְנַחֲשֵׁב לְפָנֶיךָ כִּבְּן יָחִיד, כִּבְּן יָקִיר, כִּבְּן חֵבִיב, כִּבְּן הַמִּתְחַטֵּא לְפָנֵי אָבִיו וְעוֹשֶׂה לוֹ רְצוֹנוֹ בְּאַהֲבָה, בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים בְּחִמְלָה וְחֲנִינָה, וְנִשְׁפָּךְ לְפָנֵינוּ כַּמַּיִם נֹכַח פָּנֶיךָ ה'.

הוֹשִׁיעֵנִי מֵעַתָּה אָבִי שֶׁבַשְׁמַיִם, וְזַכְּנֵנִי מִהֲרָה לְתַפְלָה בְּשִׁלְמוֹת, בְּכוֹנֵת־הַלֵּב בְּאַמֶּת, שְׁאֲזַכֶּה לְהַתְּפַלֵּל תְּמִיד לְפָנֶיךָ בְּרַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים, וְלֹא־פוֹשֵׁי בְּרַחֲמֵי טוֹבִי, בְּכִלְיַעַת. עַד שְׁאֲזַכֶּה לְעוֹרֵר רַחֲמֶיךָ הָאֱמִתִּים עָלֵי, בְּאִפְסָן שְׁאֲזַכֶּה לְשׁוֹב בְּתִשׁוּבַה־שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ בְּאַמֶּת.

וְתַצִּילֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, שֶׁלֹּא יִהְיֶה כַח לְהַסְטֵרָא־אֲחָרָא, לִינֵק מִן הַרְחֲמָנוּת־דְּקַדְּשָׁה, וְלֹא יִהְיֶה נִפְגָּם הַרְחֲמָנוּת־דְּקַדְּשָׁה עַל־יָדֵם חֲסִי־וְשָׁלוֹם.

וְתִשְׁמְרֵנִי וְתַצִּילֵנִי, מִן הָאֲכֻזָּרוֹת, וּמִן הַפְּעַם, וּמִן הַקְּפָדוֹת. וְאֲזַכֶּה לְהִיּוֹת טוֹב וּמְטִיב לְכָל בְּאַמֶּת כִּרְצוֹנְךָ הַטּוֹב, וְלֹא יִהְיֶה בְּלִפְנֵי שׁוֹם פְּעַם וּקְפָדוֹת, וְלֹא שׁוֹם אֲכֻזָּרוֹת כָּלֵל, וְתִשְׁפִּיעַ עָלֵי רַחֲמִים, שְׁאֲזַכֶּה לְרַחֵם עַל הַבְּרִיּוֹת תְּמִיד כִּרְצוֹנְךָ הַטּוֹב.

הַלִּימוֹד וְהַתְּפִלָּה בַּגְּלִיזוֹן הַזֶּה
יְהֵא לַע"נ הַתְּלַמִּיד הַגְּדוֹל - פְּנֵי יְהוֹשֻׁעַ נַפְנִי לְבַנָּה
גְּאוֹז עוֹזְנוֹ אֲדוֹנֵינוּ מוֹרְנוּ וּרְבֵנוּ חַיּוֹת נַפְשֵׁינוּ
רַבִּי נֹתָן מְבַרְסֵלָב זִיע"א
נִסְתַּלֵּק בְּיוֹם עֶשְׂרֵה בְּטַבַּת תְּר"ה ל"פ"ק
וְלַע"נ כ"ק הַרְהַגְה"צ רַבִּי אֱלִיעֶזֶר חַיִּים
בֶּן כ"ק הַרְהַגְה"צ רַבִּי רַפְּאֵל זצ"ל
נִלְב"ע בְּיוֹם שֶׁב"ק פ' וַיִּגְשׁוּ טַבַּת תְּשַׁע"ט ל"פ"ק

☉ [ה] לְקוּטִי־תְּפִלוֹת ח"ב ח ☉
(עַל־פִּי לְקוּטִי־מוֹהָר"ן ח"ב ח, 'תַּקְעוּ תוֹכְחָה' -
לְעִיל 'פְּרִשְׁת מִקִּץ אוֹת מַד')
"וְאֵל־שִׁדְדֵי יִתֵּן לָכֶם רַחֲמִים" (בְּרַאשִׁית מִג, יד)
וְנִזְכֶּה לְהַשְׁמֵר וּלְהַנְצִיל, שֶׁלֹּא יִהְיֶה כַח לְהַסְטֵרָא־אֲחָרָא,
לִינֵק מִן הַרְחֲמָנוּת־דְּקַדְּשָׁה - וְנִזְכֶּה לְהַשְׁמֵר וּלְהַנְצִיל,
מִן ה' אֲכֻזָּרוֹת, וּמִן ה' פְּעַם, וּמִן ה' קְפָדוֹת, וְלִהְיוֹת
טוֹב וּמְטִיב לְכָל בְּאַמֶּת, וּלְרַחֵם עַל הַבְּרִיּוֹת תְּמִיד

וְתַעֲזֹר רַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וְחֶסֶדֶיךָ
הַעֲצוּמִים עָלֵינוּ, וְתִשְׁפִּיעַ
עָלֵינוּ רַחֲמִים וְחִמְלָה וְחֲנִינָה. וְתִזְכְּנֵנוּ
לְהַתְּפַלֵּל תְּפַלְתֵּנוּ לְפָנֶיךָ בְּכָל לֵב וּנְפֶשׁ,